NE VORBEŞTE PĂRINTELE CLEOPA
VOLUMUL 3
DESPRE CREDINŢA

Noi, dintru începutul plămădirii acestui neam, aşa ne ştim, romani şi creştini ortodocşi. Aşa ne-am născut şi avem datoria sa păstram curat şi deplin ce am moştenit de la străbuni, ca de la Dumnezeu. Dar noi, obste ortodoxă romană, să nu uităm niciodată evlavia, râvna şi jertfa domnitorilor, strămoşilor şi părinţilor noştri, cu care ei au aparat de-a lungul a aproape două mii de ani, patria şi aceasta credinţa care le-au fost date drept sfânta moştenire de la Domnul nostru Iisus Hristos, prin Duhul Sfânt, în Biserica Sa dreptmaritoare. Nu vrem să stricam liniştea nimănui în cele ale conştiinţei, dar nici nu vrem a ne departa şi a părăsi moştenirea străbuna în care noi simţim ca sta unitatea adânca a neamului nostru.

Pentru noi, patria şi ortodoxia sunt „grădina Raiului „data noua de Dumnezeu să „lucram în ea şi să o pazim „(Facere 2,15) cu sfinţenie. Să ştiţi ca nu toată credinţa în Dumnezeu este buna. Auzi ce spune marele Apostol Pavel: Fiule Timotei, sfătuieşte pe creştini să fie sănătoşi în credinţa. Poate să creadă cineva în Dumnezeu şi credinţa lui să nu-i aducă niciun folos, dacă nu crede cum mărturiseşte Biserica, adică credinţa adevărata Ortodoxă. Şi dracii cred în Dumnezeu!

Nu spune Apostolul Iacob (cap. 2,19) ca şi demonii cred şi se cutremura? Dar ce le foloseşte diavolilor credinţa, dacă ei nu fac voia lui Dumnezeu?

Primul fel de credinţa este CREDINŢA DREAPTA, adică ORTODOXĂ, singura care este lucrătoare şi mântuitoare.

Apoi este credinţa schismatica. Schismaticii sunt acei cu stilul vechi de la noi. Ei au credinţa ortodoxă, exact ca noi, dar fiindea nu asculta de Biserica, se numesc dezbinati de Biserică. Sunt afurisiti de Biserica, pana vin şi se întorc înapoi, să asculte de Sfântul Sinod. Credinţa schismatica este şi credinţa catolică, care înseamnă universala, dar nu mai este dreapta, adică ortodoxă, căci au schimbat unele

dogme stabilite de Sfinţii Apostoli şi Sfinţii Părinţi la cele şapte Sinoade Ecumenice. Din această cauză ei ˇs-au rupt de credinţa şi de crezul ortodox şi cred în Papa.

Apoi este credinţa eretica. Şi sectarii cred dar asta este credinţa eretica. Dacă cineva strâmba credinţa ortodoxă, ea nu mai este dreapta şi nu-i plăcuta lui Dumnezeu. Ca marele Apostol Pavel spune aşa: Pace peste cei ce vor urma cu dreptarul acesta – adică cu dreapta credinţa – şi peste toţi aleşii lui Dumnezeu. Şi iar zice: Fiule Timotei, lupta-te ca un bun ostaş al lui Iisus Hristos ca cine nu se lupta după lege, nu se incununează (2 Timotei 2,5). Deci este o luptă şi o credinţă lucrătoare când se face după legea lui Dumnezeu. Aceasta este credinţa dreapta. Iar dacă nu-i credinţa dreapta, aceea este credinţa eretica sau schismatica sau strâmba adică cu abatere de la dreapta credinţa ortodoxă. Protestantii zic „Sola fi de”, mântuirea numai prin credinţa. Omul se mântuieşte numai prin credinţa, fără fapte zic ei. Oare nu auzi ce spune Apostolul Iacob? Credinţa fără fapte e moarta, (cap. 2,20), precum şi faptele fără credinţa. deci credinţa care nu este unita cu faptele bune ne este mântuitoare; ca şi diavolii cred, dar nu fac voia lui Dumnezeu. Aţi auzit ce spune marele Apostol Pavel? Acea credinţa este mântuitoare care se lucrează prin dragoste. Credinţa cunoscătoare au şi dracii, iar credinţa lucrătoare o au numai creştinii cei buni. Credinţa care este împodobita şi îmbrăcata cu faptele bune este credinţa lucrătoare, care aduce mântuire sufletului. Numai credinţa care se lucrează prin dragoste, numita credinţa ortodoxă lucrătoare, îl poate mântui pe om.

Deci, să nu vă înşelaţi cu ideile sectarilor, care vin din sânul Bisericii Protestante, care zic ca numai credinţa, adică „Sola Fide „ajunge pentru mântuire, şi că pot să-şi facă de cap, ca n-au nevoie de sfat. Sau „Sola Gratia”, care înseamnă mântuirea prin har. Nu este adevărat!

A zis Apostolul: În dar suntem mântuiţi? Da. Dar acelaşi Apostol care a zis aceasta, a spus şi: Toţi vom sta înaintea divanului lui Iisus Hristos, ca să luăm fiecare după

cum a lucrat, după faptele lui. Ai auzit ca cere fapte? Şi Mântuitorul spune în Evanghelie: Când va şedea Fiul Omului pe scaunul slavei Sale… şi va răsplăti fiecăruia după faptele lui; şi în Psalmul 61 zice: Ca Tu vei răsplăti fiecăruia după faptele lui. Auzi ce le spune lor Hristos? Toată fapta buna sau rea, o va trage Dumnezeu la judecata. Şi în multe parţi ale Scripturi iveti găsi acestea. Deci, numai credinţa dreapta este mântuitoare, dacă este unita cu faptele. Auzi ce spune Sfântul Apostol Iacob: Dacă ar veni cineva la voi şi ar fi goi şi lipsiţi de hrana cea de toate zilele şi v-ar cere ajutor, şi le-ai zice: Du-te, frate! Mergi în pace! Dumnezeu să te hrănească; Dumnezeu să te facă sănătos, Dumnezeu să te primească, dar nu i-ai dat nimic, care este folosul? (Iacob 2,14 – 17).

Ferească Dumnezeu! Dumnezeu ar putea să-l miluiască fără să-l trimită la tine. Dar l-a trimis la tine să vadă dragostea ta; să vadă credinţa ta, ca tu vrei să-l ajuţi, să-l hrăneşti, să-l primeşti ca pe un străin în casa ta şi să-l adapi.

Deci, creddinta ortodoxă unita cu fapta buna este credinţa mântuitoare. Iar acea credinţa în care nu-ţi pasa de durerea aproapelui tău, este credinţa stearpa, nelucrătoare şi nu aduce mântuire, căci credinţa fără fapte este moarta. Credinţa mozaica, este credinţa evreilor primită prin prorocul Moise. Ei nu cred în Iisus Hristos, Mântuitorul lumii, refuzând Legea cea Noua adusă de El şi de aceea prigonesc pe creştini.

Alta credinţa este credinţa pagana, a celor ce nu cred în adevăratul Dumnezeu. Cele mai mari religii păgâne sunt: mahomedanismul, budismul, brahmanismul, parsismul, hinduismul, şintoismul, etʃ. Ei se închina la alţi dumnezei, care sunt idoli sau diavoli. Ce zice psalmismul David? Idolii paganilor sunt argint şi aur, lucruri făcute de mâini omeneşti; gura au şi nu vor grai… şi celelalte. deci, cine crede în alţi Dumnezei şi nu se închina Dumnezeului Celui în Treime, Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, Dumnezeu care a făcut cerul şi pământul, acela are credinţa pagana.

Credinţa creştina poate fi uneori superstiţioasa, alteori fanatica. Oamenii care cred în vrăjitorii, în descântece, în vise, în vedenii şi alte năluciri, aceştia sunt oameni superstiţiosi şi au credinţa bolnava sau stricata. N-ai văzut ce spune la Cartea înţelepciunii lui Iisus, fiul lui Sirah, la capitolul 34? Precum este cel ce aleargă după vânt şi vrea să prindă umbra sa, aşa este omul care crede în vise. Ca pe mulţi visele i-au înşelat şi au căzut cei ce au nădăjduit în vise. Cel ce crede în vise este asemenea celui ce merge la vrăjitori.

Dar ce este credinţa fanatica? Credinţa care nu are la baza dreapta socoteala. Are un elan în toate: posteste prea mult, se nevoieşte prea mult, o ia straşnic cu postul, cu milostenia, cu lepădarea de sine, cu metaniile şi n-are un bilanţ, n-are o dreapta socoteala. Vorba proverbului: „N-o lua lata, ca rămâne negrapata! „Credinţa fanatica ştii cum este? Cum ai încarca o maşina cu tot felul de bunătăţi şi pe urma i-ai da drumul la vale fără frâna. Se duce şi unde ajunge se rastoarnă. Gata! Aşa-i credinţa fanatica.

Nu aşa! Toată fapta buna trebuie ˇs-o conducă dreapta credinţa în Iisus Hristos şi dreapta socoteala sau cumpăna dreapta. Dumnezeiască Scriptura zice: „Nu te abate nici la dreapta nici la stânga. Calea de mijloc este cale împărătească”. Deci, este o credinţă care nu are echilibru, o credinţă fără dreapta socoteala se numeşte fanatica. O ia într-o parte şi mai încolo se rastoarnă.

DESPRE VISE ŞI VEDENII FALSE

Dacă vei crede într-o vedenie falsa, apoi diavolul în vis te va învaţă „prorocii”. Diavolii spun lucruri care o să se întâmple peste o lună, peste două, sau peste trei luni. Sunt draci care ghicesc viitorul Şi tu spui: „Mai, sunt adevărate!” Păi, ce-am visat eu săptămâna trecută, ˇs-a adeverit acum!” Aceştia sunt draci vrăjitoreşti, care ştiu viitorul. Dar, ai să-mi spui: „Părinte, dar în Scriptura spune ca a visat Iosif, a visat Daniil, a visat cutare…”. Da. Sunt şi vise de la Dumnezeu. Dar acestea sunt foarte rare în viaţa omului şi nu le poate înţelege omul, dacă nu vine lângă el unul care are darul desluşirii duhurilor.

Duhul este unul, cum spune la Corinteni 1,12, marele Apostol Pavel, însă darurile sunt împărţite.

Aţi auzit că este: „Duhul înţelepciunii, duhul cunoştinţei, duhul temerii de Dumnezeu, duhul înţelegerii…”. Auzi ce spune darul desluşirii duhurilor. Şi Sfântul Ioan Evanghelistul spune: Fiule, ispititi duhurile, ca nu toate sunt de la Dumnezeu. Dacă marele proroc Daniil, bărbatul doririlor, nu înţelegea vedeniile, auzi ce spune Scriptura: A dat ordin Dumnezeu Arhanghelului Gavriil, zicând: Gavriile, fă în somnul lui Daniil să înţeleagă vedenia. Le vedea şi nu le înţelegea. Deci, de aici să ţinem minte, ca nu tot ce vede o vedenie sau un vis îl înţelege, pana nu are darul desluşirii.

Sunt şi vise de la draci numiţi arhiconi. Aceştia ştiu pe de rost toată Sfânta Scriptura. Îţi spun prorocii pe care le găseşti în Biblie. Pe urma sunt draci care se cheamă vrăjitori.

Aceştia ajuta la vrăjitori, la fermecători, la descântători şi amăgesc pe om, să i se pare că ˇs-a făcut sănătos de acolo. De aceea Sfântul Ioan Scararul zice: Cela ce tuturor vedeniilor şi tuturor viselor nu crede, filosof duhovnicesc este. Să nu credeţi în vise! Să nu credeţi în vedenii! Dacă crezi în vise şi ai venit la mine să te spovăduiesc, eu te opresc direct trei ani de la Sfânta Împărtăşanie. Cine ţi-a spus să crezi în vise? Nu auzi ce spune Sfânta Scriptura? Ia cauta în Cartea înţelepciunii lui Iisus fiul lui Sirah, la capitolul 34: Precum este cel ce aleargă după vânt şi vrea să prindă umbra sa, aşa este omul care crede în vise. Ca pe mulţi visele i-au înşelat şi au căzut cei care au nădăjduit în vise. Eu am o carte scrisa despre vise şi vedenii. Să vedeţi acolo cum te înşală diavolul prin vise.

Sufletul nostru are trei parţi:

— Partea raţionala, este deasupra sânului stâng pana la furca pieptului;

— Partea mânioasa, este în mijlocul inimii, şi

— Partea poftitoare, care este din mijlocul inimii pana la buric.

Toate aceste trei parţi ale sufletului nostru au virtuţile lor, patimile şi visele lor. Trebuie să le cunoşti care sunt din partea raţionala, care din partea mânioasa sau din partea poftitoare. Apoi sunt vise de la natura, de la tunete, de la fulgere, de la huietul apelor, de la vânturi. Voi dacă nu ştiţi, te poate înşela în tot chipul. Uşor te înşală. De aceea este oprit să nu creadă nimeni în vise, ca pe cei slabi – cum zice Scriptura – pe mulţi visele i-a dus la pierzare. Sunt vedenii şi de la diavoli.

Şi diavolul este putere nălucitoare. El se face în chipul lui Hristos, de străluceşte ca soarele; în chipul Maicii Domnului, în chip de îngeri, în chip de sfinţi, în tot chipul. Numai te-a prapadit, dacă ai crezut. N-aţi auzit ce spune Apostolul Pavel? Nu-i de mirare ca şi satana se face în chip de înger de lumina; şi slujitorii nedreptăţii se fac în chip de slujitori ai dreptaţii. Deci, baga de seama! Nu primi niciun fel de arătare, niciun fel de vedenie.

Sfinţii Părinţi ai Patericului, marii sihaştri care trăiau numai cu rădăcini în pustie, aveau adesea lupta cu diavolii. La unul a venit diavolul în chipul lui Hristos şi el îşi cauta de lucru, ca lucra la cosnite. Acela strălucea ca soarele iar bătrânul închidea ochii. Şi-a strigat:

— Bătrânule, da uită-te la mine!

— Dar cine eşti tu?

— Dar nu vezi ca ęu sunt „Hristos”?

Şi acela închidea ochii mai tare;

— Eu sunt păcătos, a zis el, şi nu sunt vrednic să văd pe Hristos.

— Ei, bătrânule blestemat, m-ai cunoscut! Şi a şi fugit, ca a văzut că l-a cunoscut.

Alt bătrân sihastru mergea prin pădure. Iată un „arhanghel „strălucea ca soarele şi avea o stâlpare de finic şi un crin în mână, cum a venit la „Buna Vestire”. El mergea ca să-l ajungă pe bătrân pe alăturea, dar bătrânul tot se uita în altă parte:

— Bătrânule, uită-te la mine!

Dar bătrânul ˇs-a întors cu spatele şi a zis:

— Dar cine eşti tu?

Eu sunt „arhanghelul Gavriil!” Pentru viaţa ta cea sfânta, pentru nevoinţa ta, pentru rugăciunile tale şi pentru toată osteneala ta, am venit să-ţi aduc o veste bună din cer, de la Maica Domnului.

— Ia seama că ai fost trimis la altul! Ai greşit adresa. Eu sunt un om păcătos şi nu sunt vrednic să văd pe arhanghelul Gavriil!

— Ticalosule bătrân! Nu vă putem înşela, că nu va închinaţi nouă.

— Sa se închine vouă cel care va slujeşte vouă, ca ęu ma închin lui Hristos şi n-am nevoie de voi!

Aşa fugeau sfinţii de vedenii. Dar ai să mă întrebi: „Părinte, poate a vrut Dumnezeu în viaţa mea să-mi arate o vedenie ceva, un vis, n-ar fi păcat ca ęu nu am crezut? Poate să fie ceva adevărat. Oare nu-i păcat ca ęu refuz un semn de la Dumnezeu? „Nu-i păcat. Doamne fereşte! Dumnezeu, care fericeşte pe cei smeriti, niciodată nu se supara când şi fac lucruri din smerenie, că nu se socotesc vrednici de a vedea îngeri. Ai văzut Sfântul Isaac Şirul ce spune? Mai de folos îţi este, omule, să-ţi vezi păcatele tale, de mii de ori, decât să vezi îngeri. Şi mai departe: mai de folos îţi este să plângi un ceas pentru păcatele tale, decât să vezi îngeri şi să învii morţi cu rugăciunea, sau să faci minuni! Să avem smerenia aceea de care zicea marele Proroc David: Ca fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea. Să ne vedem păcatele şi să le plângem! Asta-i poziţia care nu te duce la cădere niciodată. Iar cei ce-au văzut îngeri, i-au înşelat diavolii, i-au dus în pierzare. Sfântul Ioan Scararul spune aşa în cuvântul trei din „Scara”: Dracii slavei deşarte, pe cei slabi de minte, i-a făcut proroci – ca el o să se laude că este proroc, ca a văzut vedenii –, iar cela ce tuturor visurilor şi vedeniilor nu crede, filosof duhovnicesc este. Dar poate ai să spui: „Părinte, dar dacă este o veste ceva, şi poate Dumnezeu vrea să ma încredinţeze?”…

Şi acum o să vă arat ce zice Sfântul Diadoh al Foticeei, cât de mult iubeşte Dumnezeu pe cel care nu crede în vedenii şi vise, şi act de mult îl lauda. Aşa spune

într-o istorioara:

Un boier mare avea palate, moşii şi averi multe, şi avea o slugă foarte credincioasa, Ioan, la care îi încredinţa cheia de la casă, toate, toate. Odată boierul acesta a plecat de acasă cu sotia şi copiii, şi i-a dat cheile de la palat, cheile de la poarta şi i-a spus aşa:

— Baiete, rămâi stăpân pe toată averea mea. Baga de seama! Chiar eu dacă am să vin, şi dacă vin noaptea, să nu ma recunoşti! Eu dacă vin, numai ziua am să vin; dacă nu, nu da drumul la poarta! Cheile sunt la tine. Nu recunoşti pe nimeni pana nu vin eu. Ca nu cumva să recunoşti pe altcineva noaptea şi să vie să-mi prade casa.

Acela pune mâna pe chei şi zice:

— Da, stăpâne, aşa fac!

Ce ˇs-a întâmplat? Tocmai el a fost vinovat, ca în loc să vie ziua a ajuns noaptea acasă. Bate în poarta. Vine sluga.

— Mai, Ioane, da drumul!

— Fugi de-acolo, tiranule, vrăjmaşule!

— Eu sunt, mai, stăpânul.

— Nu te cunosc! Eu am porunca, de la domnul meu. Tu ai luat glasul stăpânului meu, te-ai făcut lup şi vii ca pastor. Nu te cunosc!

— Eu sunt, mai baiete! Da nu cunoşti căruţa, caii şi pe mine nu ma cunoşti?

— Niciodată, noaptea nu te cunosc! Vino mâine! N-ai spus ca vii ziua? Să te văd eu la ochi dacă eşti tu. Cati nu pot vorbi ca stăpânul meu?

Şi n-a dat drumul boierului. Şi a stat boierul toată noaptea la poarta, pana ˇs-a ridicat soarele.

— Dumneata eşti?

— Da.

— Poftim! Aşa am primit porunca, noaptea sa nu primesc pe nimeni.

Na! Şi nu numai ca nu ˇs-a supărat boierul:

— Bravo, mai, la asta este sluga credincioasa. Am venit eu cu sotia şi copiii şi n-a dat drumul.

„Nu te cunosc noaptea!”

Aşa este cel care nu crede în vedenii şi vise. Ferice de el. Ce spune Apostolul? Noapte este veacul de acum. În veacul de acum să nu dorim să vedem îngeri! auzi ce spune un sfant părinte? Dacă vrei să ajungi la nebunie şi la ieşirea din minţi, primeşte arătările cereşti în veacul de acum!

Deci, nu numai că nu se supara Dumnezeu, când nu credem noi în vise şi vedenii care se arata noua ca lumina sau foc sau stele sau îngeri sau sfinţi sau proroci sau hristoşi sau în chipul Maicii Domnului, ci, foarte mult ne iubeşte. Aici să ştii ca veacul de acum este ca o noapte, ca dracii se pot face în îngeri de lumina. Cel ce nu crede în vise şi vedenii este un adevărat credincios. Deci, să nu crezi vreodată că se supara Dumnezeu când tu nu vei crede în acestea! Ca dacă ar fi adevărate, Dumnezeu ti le lamureşte ţie acestea, nu prin tine, ci prin alţii care au darul desluşirii duhurilor. Iar când sunt multe mărturii ca un vis sau o vedenie a fost de la Dumnezeu, întreabă pe alţii mai înţelepţi decât tine.

Vine o bătrâna şi-mi spune: „Părinte, am visat asta, am visat asta; o să fie rău!”. „Cine ţi-a spus, mama?” „Am visat eu asta noapte”. „Te-a amăgit diavolul. Ţi-a spus ce-a vrut el şi tu vii tulburata la mine prin vise”. Voi n-aţi auzit ce spune Apostolul Pavel? Prin credinţa umblam, nu prin vedere. N-aţi auzit ce spune Hristos în fericirea a zecea, după înviere? Ferice de cel ce n-a văzut şi a crezut. Deci n-am nevoie să văd, ca să cred. Ca dacă eu cred după ce vad, nu mai am credinţa.

Ce este credinţa? auzi ce spune Apostolul: Credinţa este dovedirea lucrurilor celor nevăzute şi adeverirea lucrurilor celor nădăjduite. Auzi care-i credinţa? Să dovedeşti prin credinţa cele ce nu ai văzut şi să adeveresti prin credinţa ceea ce nădăjduieşti. Asta este credinţa cea adevărată. Ca dacă am văzut, nu mai este credinţa. Iar dacă n-am văzut şi am crezut, atunci ma fericeşte Hristos ca cei pe care i-a fericit în Evangelie.

Frate, să nu doreşti să vezi îngeri! Că aşa te poate înşela satana cât vrea. Iată ce trebuie să vedem noi.

Păcatele noastre! Să ne mărturisim, să ne căim, să ne pocaim pentru ele. Ca nimic necurat nu poate intra în Împărăţia Cerurilor. Auzi ce spune Sfântul Efrem Şirul în rugăciunea sobornicească, care se spune în Postul mare: „Aşa, Doamne, Împărate, dăruieşte-mi ca să-mi văd păcatele mele şi să nu osândesc pe fratele meu – să nu judec pe altul –, ca binecuvântat eşti în veci. Amin”.

Iar Sfântul Isaac Şirul zice: Mai înainte intra intru împărăţia lui Dumnezeu, cel ce-şi vede păcatele sale, decât cel ce vede îngeri. Asta să vedem. Să nu ne socotim noi vrednici că vorbim cu sfinţii şi cu Maica Domnului! Totul este mândrie!

Să ne vedem păcatele noastre şi să le plângem! Asta-i cea mai înalta filosofie sub cer. Nu credeţi în vise sau vedenii! Ca or să iasă vedenişti de tot felul, de ar să umple lumea, ca toţi sunt înaintemergatorii lui Antihrist.

O ISTORIOARA CU O VEDENIE FALSA

La un călugăr seara, când voia sa se culce, intra un înger la el în chilie, atât de strălucitor încât îi lua ochii. Şi când intra el, venea şi cu mireasma buna, ca să zica că este de la Duhul Sfânt. Nu-l îndemna la rău, ci atât îi spunea: „Scoala-te, robul lui Dumnezeu, la rugăciunea şi pravila ta!” Iar el spunea: „Eu mi-am făcut rugăciunea”. Dar îngerul spunea: „Nu. Mai roagă-te”. „Eu mi-am făcut pravila”. Iar el spunea: „Nu ştii ce spune Apostolul Pavel: Neîncetat vă rugaţi? „Şi când voia sa se culce, iar îl scula.

Omul, dacă nu doarme, se tulbura. Nu-l lasa îngerul să se odihnească. Şi l-a sculat aşa timp de vreo trei luni. Iar călugărul zicea: „Cum să nu mă rog, dacă vine îngerul Domnului, că aşa zice Sfântul Apostol Pavel!” Tulburându-se el aşa, a slăbit şi ˚s-a îmbolnavit. Şi se întâlneşte cu un sihastru bătrân, ca în pustia Egiptului erau mii de pustnici, ucenici ai Sfântului Antonie cel Mare. Bătrânul îl vede aşa slab şi tulburat şi-i zice:

— Ce ai frate? Cum o mai duci?

— Părinte, bine o duc.

Era un cuvânt de mândrie. Însă omul trebuie să zica cu smerenie că nu face nimic bun.

— Cum bine? zice părintele.

— Părinte, cu ajutorul lui Dumnezeu, de trei luni ma scoala îngerul la rugăciune!

— Şi cum te scoala?

— Când mă culc, el vine lângă mine, ma scoala la rugăciune şi se roagă şi el cu mine!

— Ia aminte, frate, ca acela nu este îngerul Domnului. Acela este satana, care te pandeşte pe tine!

— Dar cum, părinte? Eu văd ca de când mă scol sunt bolnav şi tulburat şi niciodată n-am umilinţa ca ma împietresc la inima…

— Uite aşa să faci. Când va veni să te scoale la rugăciune, să zici: „Eu nu vreau să mă scol acum, ci când va veni vremea, la miezul nopţii. Atunci o să mă scol. Nu ma scula tu pe mine”.

Dacă îţi va spune că este îngerul Domnului, să-i spui: „Eu sunt un om păcătos şi nu-s vrednic să mă scoale pe mine îngerii!” Diavolul, când aude de smerenie, fuge. El nu vrea să spui că eşti om păcătos niciodată, ca el a căzut din mândrie. deci, aşa să-i spui: „Eu sunt un om păcătos, nevrednic să mă scoale îngerii. Când voi vrea ma voi scula; când nu, voi dormi. Tu să nu mai vii la mine!”

Şi ˇs-a dus călugărul seara acasă şi cum a ajuns, ˇs-a culcat. Şi a venit îngerul acela şi i-a zis:

— Scoala-te, robul lui Dumnezeu, la rugăciunea şi pravila ta!

— Nu ma scol!

— Pai de ce?

— Când voi vrea eu o să mă scol, nu când vei vrea tu!

— Blestematule călugăr, te-ai dus la bătrânul acela, care este un călugăr mincinos şi făţarnic. El te-a învăţat să nu mai asculţi de mine! Dar călugărul acela este iubitor de argint. Că a venit la el un om sărac şi i-a cerut un ban, iar el a zis ca n-are. Şi totuşi are trei arginţi pe un geam. Are trei bani şi-i ţine într-o carte pe geam. Şi a zis către sărac ca n-are bani.

Apoi ˇs-a făcut nevăzut. Dar călugărul a zis:

— Blestematule diavole, eu văd acum că eşti tatăl

minciunii!

Apoi bătrânul ˇs-a întâlnit cu călugărul. El era înaintevăzător. Şi i-a zis călugărului: „Nu-i aşa că ţi-a zis că am trei bani pe geam? Am, dar a venit un beţivan, care face numai rău; l-am văzut beat şi ştiam că o să vină o femeie săraca a doua zi şi am ţinut banii să-i dau la acea necăjita, nu la beţivan. Dar tu ia aminte, frate, ca ęu ştiu ce ţi-a spus despre mine, că sunt iubitor de argint, făţarnic şi mincinos. Deci să nu-l mai asculţi că te duce la pieire, măcar că te scoala la rugăciune”.

Din ziua aceea n-a mai venit îngerul iadului, ca a văzut că ˇs-a supărat călugărul pe dansul.

Să ştiţi ca diavolul se arata în chip de înger, sau în alt chip, sau în chipul lui Hristos, sau în chip de arhanghel, de sfinţi, de ierarhi, de cuvioşi. El întâi te învaţă bine, pana i te închini lui. Iar după ce te închini lui, te duce la pierzare. Nu venea diavolul la un călugăr timp de 30 de ani şi-i spunea taine mari? Adică: „Părinte, eu sunt îngerul Domnului. Ia seama că peste 7 – 8 zile or să-l prade pe călugărul cutare. O să-i ia lucrurile lui şi o să le ascundă în cutare peştera. Tine minte, să le iei de acolo şi să le aduci călugărului înapoi”. Apoi i-a îndemnat diavolul pe aceia să fure, şi le-a arătat că este înger.

Se duce „îngerul „acela în chip de călugăr şi zice: „Vai de mine, m-au pradat hoţii, mi-au luat tot!” iar călugărul cel amăgit i-a zis: „Hai că-ţi spun eu unde sunt lucrurile tale. A fost îngerul Domnului şi mi-a spus unde sunt. Sunt în cutare peştera”. Le-a găsit acolo. Şi a zis: „Mai, chiar că a fost îngerul Domnului, din moment ce a ştiut unde au fost puse lucrurile mele”.

Aude un bătrân de acestea şi le spune ca aceia sunt diavoli, şi cel care i-a pus să fure, şi cel care se arata în chip de înger, ca să creadă în minciunile lui şi să-i ducă la pierzare pe toţi. Atunci a întrebat: „De unde ştii, părinte, ca ei spun adevărul? Aceştia sunt draci pitoniceşti care spun viitorul, cunosc viitorul şi spun ce-o să fie peste o săptămână, peste o lună, ca să crezi lor şi apoi să te prapadeşti”.

— Părinte, sunt ortodocşi care aleargă la vrăjitori şi la cei ce deschid pravila. Se poate aşa ceva?

— Acei care deschid pravila, călugări sau preoţi de mir sau maici, cine deschide pravila a căzut din dreapta credinţa. Aceia se cheamă ghitii, adică vrăjitori cu lucruri sfinte. Cine se duce la cei care deschid pravila, 10 ani nu se pot împărtăşi. Iar cel ce deschide pravila, dacă-i preot sau călugăr, este anatema şi este despărţit de Biserica, pentru că face vrăji cu lucruri sfinte.

Ai văzut ca vine cate o baba ca să te însele şi să te ducă în iad: „Hai să-ţi descânte baba!” Cu ghiocul cu cărţi să-ţi facă de „ursita”; că ai să te măriţi, că are să te ia cutare, cutare. N-ai păţit de acestea? Şi numai vezi ca baba face cruce la descântece; şi o auzi ca zice „Tatăl nostru „şi apoi descânta. Iar la urma zice: „Descântecul de la mine, leacul de la Maica Domnului!” Auzi ce zice sluga diavolului? auzi satana cum amesteca otrava cu mierea, ca să te ducă în fundul iadului? Dar ce legătura are Maica Domnului cu descântecul babei? Biserica condamna pe descântători: „Cei ce cauta în bobi, cei ce cauta în cafea, cei ce cauta în cărţi, cei ce sting carbuni, cei ce cauta în palme, „chiromantia”, sunt opriţi 7 ani de la Sfânta Împărtăşanie”. Cei care sunt vrăjitori, care fac de ursita, care umbla sa ia mana de la animale, aceia sunt opriţi 12 ani, iar fermecătorii 25 de ani. Nu avem noi toate? Sunt 13 feluri de vrăjitorii şi toate sunt date anatema de Biserică.

Voi când veţi auzi ca unul deschide cartea, să fugiţi ca de satana de el, ca acela-i ghitiu, vrăjitor cu lucruri sfinte. Şi baba care face cruce la descântece este tot ghitie, tot diavolul o ţine, ca să te însele pe tine. „Mai, dar n-a fi păcat! N-a fi păcat, ca baba a zis „Tatăl nostru „şi a făcut cruce!”

Auzi cum amesteca diavolul otrava cu mierea şi lumina cu întunericul, ca să te ducă în iad? Ce legătură are Crucea sau Maica Domnului cu vrăjitorii? Să nu va duceţi la cei ce deschid cărţile, că va duceţi în fundul iadului! Descântătorii, vrăjitorii şi fermecătorii, toţi sunt anatema, despărţiţi de Trupul lui Hristos, care este Biserica! De

asemenea sunt anatema cei care fac descântece cu tunete, cei care vrajesc cu stelele, alungătorii de nori vrăjitorii de mate, cei care vrajesc cu pasarile. Noi avem toate în rânduielile Sfântului Ioan Gura de Aur.

Toţi sunt fermecători, care iau mana de la vaci cu puterea drăcească. La acesteia slujesc anumiţi diavoli, numiţi pitoniceşti, care ghicesc viitorul, şi diavoli arhiconi, care ştiu Scripturile. Iar cei ce deschid cărţile se cheamă „ghitii”, vrăjitori cu lucruri sfinte, pe limba greceasca. Grecii au esenţa ortodoxiei. de la greci au luat credinţa ortodoxă atâtea tari şi ruşii, la anul 988. Au făcut mileniul în anul 1988 de la încrestinare.

De aceea vă spun să nu primiţi în casa voastră vrăjitori, ţiganci cu ghiocul, cu cărţile de joc; să nu-ţi vina să-ţi ghicească şi să te însele. Ia un ciomag şi zi: „Fugi, diavole! Pleacă din jurul casei mele!”

Să nu va înşelaţi, ca nicio legătură nu are lumina cu întunericul. Ai văzut pe marele Apostol Pavel, când a intrat în oraşul Filipi. Conducătorul oraşului Filipi avea o vrăjitoare „ghitie”. Ştiţi voi ce înseamnă ghitii? Sunt diavoli pitoniceşti şi spun ce are să fie mâine, poimaine; ei ghicesc viitorul. Era o fată fecioara în Filipi şi a intrat un diavol în inima ei. Când a intrat diavolul piton în inima ei, care ghiceste viitorul, ea făcea mare venit stăpânilor ei. Iar când a intrat Apostolul Pavel cu Sila în oraşul Filipi, satana a cunoscut că sunt apostoli şi a început să strige prin fata asta: „Aceşti oameni sunt de la Dumnezeu şi ne vestesc noua calea mântuirii!” Auzi cum a spus adevărul? Şi cum făcea aceasta fiica stăpânita de diavoli? Avea un scaun cu trei picioare şi stătea pe el; pe dedesubt intra diavolul şi ea stătea pana se umplea de duh pitonicesc şi spunea cele viitoare – adică ce o să fie peste un an, peste o lună –, şi câştiga pe stăpâni, că era slujnica la stăpâni, şi făcea mare câştig domnilor ei.

Dar Pavel Apostolul a spus: În numele lui Iisus Hristos, îţi spun: Taci şi ieşi dintr-însa! Nu-i nevoie să ne vestească pe noi diavolul. Ea a căzut pe spate şi a rămas ca moarta. Şi a ieşit dracul acela din fiica şi a rămas bolnava

şi a vindecat-o Pavel. ˇS-au dus repede slugile la mai marele oraşului din Filipi: „Uite, au venit doi din aceia de-ai lui Hristos, cel răstignit şi gata fata dumneavoastră a murit şi nu mai poate spune vrăjile şi ghiciturile ei!” Dar ea nu murise şi numai ce a ieşit dracul piton din ea.

Atunci ˇs-au maniat stăpânii şi au prins pe Pavel şi pe Sila şi i-au băgat legaţi cu lanţuri în temniţa, cu picioarele în butuci şi i-au bătut. Pabel şi Sila la miezul nopţii ˇs-au sculat la rugăciune, cum puteau aşa legaţi şi se închinau. Când se închinau ei, ˇs-a cutremurat temniţa, ˇs-au deschis toate uşile şi au căzut toate lanţurile de pe ei; iar cei care păzeau temniţa au scos sabia sa se junghie. Şi Pavel a spus: Nimeni să nu plece! Nu vă faceţi seama! Toţi suntem aici; şi au căzut lanţuriel de pe toţi de ţinuţii. Voi nu citiţi Faptele Apostolilor?

Atunci mai-marele temnicerilor din oraşul Filipi, a venit şi a spus: „Domnule, acei doi care i-aţi băgat în temniţa, care au scos diavolul din fiica dumneavoastră, ˇs-au rugat şi ˇs-a cutremurat temniţa şi ˇs-au dezlegat toţi care erau închişi în temniţa. Noi era să ne omoram, crezând că au scăpat. Iată, am văzut şi pe îngerul Domnului, care a venit la cei doi Apostoli, la miezul nopţii, şi ˇs-a cutremurat temniţa din temelii”.

Şi a venit mai-marele temniţei. Când a văzut pe toţi dezlegaţi, a întrebat:

— Oameni buni, cine sunteţi?

— Noi suntem apostolii lui Hristos! Noi am scos diavolul din vrăjitoarea aceea, care ghicea la oameni, ca înşela toate lumea, pentru că avea duh pitonicesc într-insa.

Apoi temnicerul a spus către Pavel: Ia şi mă botează şi pe mine ca şi eu cred în Dumnezeul vostru! Atunci a crezut în Hristos mai-marele temnnitei cu sotia lui şi l-a botezat pe el şi casa lui. Şi au dat drumul la apostoli să predice Evanghelia în toate părţile.

Dar pentru ce i-a băgat pe ei în temniţa? Pentru fiica aceea din care a scos demonul cu care ghicea viitorul. Ca diavolii sunt de mai multe feluri: unii sunt vrăjitori, care ajuta la vrăjitorii; alţii sunt pitoniceşti, care ghicesc

viitorul şi alţii sunt arhiconi, care ştiu Scriptura pe de rost. Aceştia se baga în oamenii eretici şi la sectari şi-i fac să înţeleagă Scriptura pe dos, nu aşa cum trebuie.

Voi ştiţi ca acum la sfârşitul lumii o să iasă înaintemergatorii lui Antihrist şi au să facă minuni şi semne mari? Dacă tu acum crezi în aceşti nebuni şi îndrăciţi! Dar când ai să vezi ca vine înaintea ta şi din paie uscate, are să-ţi facă pâine calda; şi din vita uscata o să facă sa curgă vinul cel mai bun şi ai să vezi munţii ca pleacă? Vezi sectarii? Sunt înaintemergatorii lui Antihrist, ca strâmba credinţa. Aceştia care strâmba dreapta credinţa sunt înaintemergatorii lui Antihrist, orice secta ar fi. Păziţi-vă de aceştia ca de foc, ca de lucrurile întunericului.

DREAPTA CREDINŢA A NEAMULUI ROMANESC

Să ştiţi ca rădăcina şi viaţa poporului nostru, înaintea lui Dumnezeu, este credinţa cea dreaptă în Hristos, adică Ortodoxia. Noi ne-am încrestinat de aproape două mii de ani, din timpul Sfântuli Apostol Andrei. Coloniştii romani, cărora le-au predicat Sfinţii Apostoli Petru şi Pavel la Roma şi cei din Grecia, când au venit aici cu legiunile romane, au adus credinţa ortodoxă. Eram daci pe atunci; strămoşii noştri dacii şi romanii, de la care am rămas noi romanii. De atunci, de când am primit sfânta şi dreapta credinţa în Dumnezeu, poporul nostru a avut viaţa. Până atunci a fost mort; numai cu trupul era viu, iar cu sufletul era mort. Viaţa poporului roman este dreapta credinţa în Iisus Hristos. Băgaţi de seama! Ca popor creştin de două mii de ani de când suntem noi, am avut toată administraţia noastră şi toată tradiţia noastră sfânta. Să ţinem cu tărie la credinţa Ortodoxă.

Aţi văzut dumneavoastră, de la primii voievozi creştini ai romanilor, de când sunt cele trei Tari Romane, Moldova, Muntenia şi Ardealul, toţi au fost creştini ortodocşi. Aţi văzut pe Mihai Viteazul? Mama lui a fost călugărita. Du-te la Mănăstirea Cozia şi vei vedea lângă Mircea cel Bătrân, care a întemeiat aceasta mănăstire că-i înmormântata acolo, o lespede de piatra pe care scrie:

„Aici odihneşte Monahia Teofana, mama lui Mihai Viteazul”. Ai auzit? El domn peste trei principate şi mama lui călugărita. Apoi şi Stefan cel Mare. Du-te la Mănăstirea Probota, unde este îngropat Petru Rareş, făcută de el. Vei vedea lângă dansul scris: „Aici odihneşte roaba lui Dumnezeu, Monahia Maria Oltea, mama lui Stefan cel Mare”. Ei domni şi mamele lor călugărite! Vedeţi voi câtă unire era între credinţa şi conducere atunci? Cel ce conducea tara avea mama călugărita şi frate călugăr. Aşa trebuie să murim! Au cunoscut ca totul este deşertăciune. Da, erau adevăraţi domni. Oricât ar fi, viaţa asta este umbra şi vis! Este o scurta trecere! Dar eu când mor, ma duc la o viaţă care nu are sfârşit. Cine are să se roage pentru mine? Aşa cugetau înaintasii.

Ai văzut ca toţi îşi făceau cate o mănăstire şi mormânt în mănăstire? Fericiţi şi de trei ori fericiţi au fost domnii noştri ortodocşi: Stefan cel Mare şi Sfânt, la Putna; Ieremia Movila şi Gheorghe Movila, la Sucevita; Petru Rareş, la Probota; Lapusneanu, la Slatina; Alexandru cel Bun, la Bistriţa; Mircea cel Bătrân, la Cozia. Ai auzit unde era inima lor? Unde este inima ta, acolo va fi şi comoara ta. Pentru aceea au făcut ei mănăstiri, ca să fie pomeniti sute de ani la Sfânta Liturghie.

Stefan cel Mare n-a fost baptist! Mircea cel Bătrân n-a fost evanghelist sau adventist! Alexandru cel Bun n-a fost martorul lui Iehova; nebunii ăştia care au ieşit acum. Nicio secta nu exista în ţara noastră pe atunci. Aceştia vin din străinătate, plătiţi de masoni, să ne strice dreapta credinţa şi originea noastră şi rădăcina noastră de popor ortodox.

Ce spune Sfântul Efrem Şirul? „Cu omul eretic să nu vorbeşti, în casa sa nu-l primeşti, la masa sa nu stai cu dansul, bună ziua sa nu-i dai”. Aceştia sunt înaintemergatorii lui Antihrist. ca Mântuitorul a spus la Efeseni, prin Apostolul Pavel: Biserica este Trupul lui Hristos, iar cap al Bisericii este Hristos. Fiecare sectar care ˇs-a despărţit de Biserica, ˇs-a despărţit de Hristos. Este om al satanei.

Evanghelia spune: În vremea de apoi vor ieşi hristoşi

mincinoşi şi pe mulţi vor înşela. Păziţi-vă de sectari, care dau broşuri prin trenuri, prin gari şi prin cutiile de posta şi unde vad oameni, dau gratuit otrava lor. când vei vedea o carte că nu are aprobarea Sfântului Sinod şi nu are cruce pe ea, dă-o pe foc, chiar Biblie dacă este! Dacă-i sectara şi scrie să nu vă mai închinaţi la icoane, dă-o pe foc! Niciun păcat nu ai!

Aceasta este otrava semănata de înaintemergatorii lui Antihrist. Toate sunt otrava. Să ţineţi credinţa pe care aţi supt-o de la piepturile maicilor voastre! Să ţineţi credinţa pe care o avem de două mii de ani! Nu vă luaţi după slugile satanei, care vin din Apus cu milioane de dolari. Ei cumpăra pe cei prosti şi nelămuriţi în credinţa, să rupă unitatea şi sufletul poporului roman şi vor să facă cele mai mari erezii şi nebunii în ţara asta.

Păziţi-vă de nebunii aceştia! Au case de rugăciuni, dar acolo-i casa satanei. Unde nu sunt preoţi şi arhierei, nu este Hristos. Ca Mântuitorul a spus aşa la Apostoli: Luaţi Duh Sfant! Cărora le veţi ierta păcatele, iertate vor fi. Iar cărora le veţi tine, ţinute vor fi. Nu la sectari le-a spus acestea, ci la Apostoli, la episcopi şi la preoţi. Căci Apostolii, prin punerea mâinilor şi prin succesiunea apostolica, au dat darul Duhului Sfant la toţi preoţii din lume, prin hirotonii.

Deci, băgaţi de seama, ca sectarii nu au ierarhie canonica; n-au pe Duhul Sfânt în ei; n-au cele şapte Sfinte Taie, nu cinstesc pe maica Domnului şi Sfânta Cruce şi nu au mântuire. Auzi ce spune Apostolul Pavel? Luaţi aminte de voi şi de turma voastră, intru care v-a pus pe voi Duhul Sfânt pastori, zice la preoţi şi la arhierei.

Celor doisprezece Apostoli, pe care i-a ales Hristos, când ˇS-a inaltat la cer, le-a spus: Stati în Ierusalim pana vă veţi îmbraca cu putere de sus! Şi la Duminica Mare, după zece zile, a venit peste ei Duhul Sfânt de sus, în chip de limbi de foc. Pe urma, vorbeau toate limbile de sub cer. Şi după ce i-a îmbrăcat cu putere de sus, i-a trimis, zicând: Mergând, propovăduiţi Evanghelia la toată lumea, botezându-i pe ei în numele Tatălui şi al Fiului şi al

Sfântului Duh. Cel ce va crede şi se va boteza, se va mântui, iar cine nu, se va osândi. Deci, Biserica lui Hristos are ierarhie canonica, Duhul Sfânt este în Biserica şi cap al Bisericii este Hristos. Toţi sectarii care ˇs-au rupt de Hristos şi nu merg la Biserică, sunt fiii lui Antihrist şi înaintemergatorii satanei. Să nu vă luaţi după ei! Să nu spuneţi ca nu v-am arătat adevărul!

Să ţinem credinţa noastră pe care au ţinut-o toţi voievozii noştri şi toţi protoparintii noştri şi toţi romanii cei adevăraţi. Dacă vrei să fii fiu adevărat al lui Hristos şi al Ţării Româneşti, să ţii credinţa cea dreaptă, ortodoxă, care o ţinem de două mii de ani. Dacă nu, nu eşti fiu al lui Hristos şi al Bisericii, şi eşti străin de neamul romanesc. Nu poţi fi cetăţean creştin şi roman, dacă nu ai dreapta credinţa în Hristos. Eşti străin. Nu eşti fiu al ţării. Ca fiu adevărat al României este cel care-i ortodox, pentru ca Biserica Ortodoxă predomina în ţara noastră de două mii de ani. Iar pe cei care-s sectari să nu-i primim în casele noastre.

Iar cei care au confesiuni aprobate de stat, cum sunt catolicii şi lipovenii, treaba lor. Aceia sunt cu credinţa lor. Dar aceştia care ˇs-au rupt din Biserica Ortodoxă şi ˇs-au făcut sectari, nu sunt fii adevăraţi ai ţării noastre, nici ai Bisericii, ci sunt înaintemergatori ai satanei. Aşa sa ştiţi. Sunt proroci mincinoşi care vor să vă rupă credinţa şi să ducă la pierzare, poporul nostru blând. Ţineţi dreapta credinţa şi nu ascultaţi de ei! Tara noastră românească a fost ortodoxă dintotdeauna şi trebuie să ţină linia Ortodoxiei. Ortodocşi ne-am născut de la origine, de la colonizarea Daciei, ortodocşi am trăit timp de două mii de ani şi ortodocşi trebuie să stăm până la moarte. Asta este adevărata credinţa ortodoxă a României. Nu primiţi nimic din afară, ca toţi vor să ne strice unitatea neamului, a credinţei şi a Bisericii. Toţi aceştia sunt vrăjmaşii Crucii lui Hristos.

DIFERENŢELE DINTRE BISERICA ORTODOXĂ ŞI CEA CATOLICĂ

— Exista purgatoriu, precum zic catolicii?

— Purgatoriu nu este. catolicii zic ca între Rai şi iad ar fi un foc mare, unde merge sufletul câteva sute de ani şi se curăţă acolo, apoi trece în Rai. Nu exista aşa ceva. Noi avem Evanghelia Judecaţii, pe care o au şi ei, dar nu arata trei locuri, ci numai două – raiul şi iadul. Mântuitorul, când va sta pe scaunul slavei Sale şi va aduna toate popoarele de la zidirea lumii să le judece, îi va desparţi pe dânşii, precum desparte pastorul oile de capre. Şi va pune pe drepţi de-a dreapta Sa şi pe păcătoşi de-a stânga Sa... Şi vor merge păcătoşii în munca veşnica, iar drepţii în viaţa veşnica.

Deci nu putem zice că sunt trei locuri, ci numai două: munca veşnica sau viaţa veşnica. Cei mai mari duşmani ai catolicilor sunt protestantii şi calvinii. Ei ˚s-au rupt de Biserica Catolică la anul 1517, prin Martin Luther, fiind urmat de Zwingli, Calvin şi Hus. Care sunt punctele principale care ne despart de catolici?

Învăţăturile principale care ne despart dogmatic şi canonic de catolici sunt:

1 – Întâi este filioque. Ei zic ca Duhul Sfânt purcede şi de la Tatăl şi de la Fiul. Aceasta greşeala dogmatica este cea mai grea. Sfântul Evanghelist Ioan spune ca Duhul Sfânt purcede de la Tatăl şi este trimis în lume prin Fiul. (Ioan)

2 – Al doilea este suprematia papala. Papa este considerat de ei capul suprem al Bisericii creştine, adică loctiitorul lui Hristos pe pământ! mai mare decât toţi patriarhii! Ceea ce n-a făcut Biserica Universala. Mândrie drăcească. Papa se numeşte urmaşul Sfântului Petru!

3 – Infailibilitatea papala. Ei zic ca Papa nu poate greşi ca om, în materie de credinţa, când predica el, ceea ce este iarăşi o dogma noua respinsa de Biserica Ortodoxă.

4 – Al patrulea este purgatoriul. Ei zic ca între Rai şi iad ar fi un foc mare unde sta sufletul câteva sute de ani şi se curăţă, apoi se duce în rai. Nu scrie în Sfânta Scriptura aşa ceva; nu-ı prevăzuta nicăieri aceasta învăţătura.

5 – Azimile. Ei nu slujesc cu pâine dospita, ci cu azime, ca evreii.

6 – Catolicii mai au o dogma noua: imaculata concepţie. Ei zic ca Maica Domnului ar născuta de la Duhul Sfânt. Nu-i adevărat. Este născuta în chip firesc din dumnezeieştii Părinţi, Ioachim şi Ana, ca rod al rugăciunii.

7 – Au substanţialitatea. La sfinţirea Sfintelor Daruri, catolicii nu fac rugăciunea de invocare a Sfântului Duh, cum facem noi la Sfânta Epicleza. Ei zic ca Darurile se sfinţesc singure, când se zice: Luaţi, mâncati… şi celelalte. Nu au rugăciunea de pogorare a Duhului Sfant, peste Daruri.

8 – Celibatul preoţilor; preoţii catolici nu se căsătoresc. Sunt celibatari, împotriva Sinoadelor Ecumenice, care au hotărât ca preoţii de mir să aibă familie.

9 – Ei au şi indulgentele papale. Alta rătăcire. Papei, dacă îi dai parale multe, poţi să faci oricâte păcate, te iarta, te dezleagă. Sfinţii lor au prea multe fapte bune, n-au ce face cu ele, le da papei, iar el vinde aceste merite prisositoare spre iertarea păcatelor oamenilor care nu au destule fapte bune.

10 – Şi mai este un punct important: mirungerea. Catolicii nu miruiesc copiii imediat după Botez, ci la şapte-opt ani şi numai arhiereii îi miruiesc. Noi avem liturghiile constantinopolitane ale Sfântului Vasile cel Mare, Grigore Dialogul şi Sfântul Ioan Gura de Aur, iar catolicii au liturghia romană şi cea ambroziana.

Iată acestea sunt punctele dogmatice şi canopnice principale care despart Biserica Ortodoxă de cea Romano-catolică. Iar cu protestantii nu avem nimic în comun. Ei au reformat total dogmele stabilite de Sfinţii Părinţi şi au renunţat la cele şapte Sfinte Taine. Ei nu au ierarhie şi taine şi nu se pot mântui. Din cele şapte Taine mai au doar două: Botezul şi Euharistia, pe care o fac cu pâine nedospita ca şi catolicii. Din protestanţi ˇs-au născut toate sectele neoprotestante care ataca ţările ortodoxe astăzi.

ÎNTREBĂRI DE CREDINŢA

— Locul de-a dreapta şi de-a stânga Preasfintei Treimi este cuiva predestinat?

— Nu! Mântuitorul zice: A şedea de-a dreapta Mea sau de-a stânga Mea nu este al Meu a da, ci celor pentru care ˇs-a pregătit. Aceste două locuri sunt rânduite Maicii Domnului şi Sfântului Ioan Botezătorul de către Tatăl. Cine este Ioan Botezătorul? Cel mai mare om născut din femeie. Iar Maica Domnului cine este? Ce spune psalmul 44?

De fata a stat Împărăteasa, de-a dreapta Ta, îmbrăcata în haina aurita şi preaînfrumusetata.

Dacă a născut pe Fiul lui Dumnezeu din Duhul Sfânt, a fost „camara Duhului Sfant”, l-a purtat în pântece şi L-a alăptat. Cine poate fi mai mare decât ea? Ea este Împărăteasa Duhului Sfant, Împărăteasa Heruvimilor şi a Serafimilor! Toţi sectarii şi paganii, în ziua judecaţii vor vedea ei atunci cine este Maica Domnului, când va străluci peste ceata Heruvimilor. Vai de capul lor! îi va duce satana în focul gheenei împreună cu el şi cu toţi diavolii, care au hulit pe Maica Domnului!

Vedeţi ca Hristos era pe Cruce răstignit şi scuipat şi biciuit, însă nici atunci n-a uitat pe Maica Domnului. O arata Sfântul Ioan Evanghelistul, zicând: Fiule, iată mama ta! Adică, ia-o în primire! Şi a luat-o. Şi către ea zice: Mama, iată fiul tău! A dat-o în stăpânirea celui mai cinstit apostol şi a mai trăit 15 ani până la mutarea ei la cer.

— Unii sectanţi spun ca Ioan era într-adevăr fiul Maicii Domnului.

— Nu este adevărat! Sfântul Ioan evanghelistul era fiul lui Zevedei. Era cel mai tânăr ucenic al Domnului nostru Iisus Hristos. Nu i-a arătat-o în Evanghelie? Ioan şi Iacov erau fiii lui Zevedei, nu ai Maicii Domnului! Ca Maica Domnului, n-a mai avut copii. Ce zice Scriptura: Şi n-a cunoscut-o pe ea, pana când n-a născut pe Cel întâi născut. Cuvântul „pana când „înseamnă veşnicie. Întoarce-Te, Doamne, până când... sau

Iată, Eu sunt cu voi până la sfârşitul veacului. Ce? După sfârşitul veacului nu mai e Hristos cu ei? Şi Mica, fata lui Saul, zice: N-a născut copil pana n-a murit. dar ce? A născut după ce a murit? Cuvântul „pana când „înseamnă veşnicie. Nu ca a cunoscut-o cândva alt bărbat înainte ca

să mai nasca.

— Părinte, în Apocalipsa spune de pecetea lui Antihrist, 666, care este puterea lui Antihrist.

— Frate, tu crezi că se ia aşa după slova, 666?

Aceşti trei de şase simbolizează trei patimi cumplite care vor stăpâni lumea în vremea din urmă, şi anume:

I. Pofta fără de minte, adică desfrâu şi beţie cum n-a mai fost niciodată pe pământ.

II. Închipuire pripita sau imaginaţie pripita, care duce la secte, dezbinari de tot felul, boli sufleteşti, vrăjitorie, deznădejde şi sinucidere;

III. Şi al treilea şase înseamnă manie fără judecata, adică ura între oameni, războaie, răzbunare, crime de tot felul, cearta şi tulburare între creştini, între părinţi şi copii, aşa cum scrie la Sfânta Evanghelie.

Toate aceste patimi, care sunt simbolizate prin cifra 666 stăpânesc astăzi tot pământul, pana când va veni sfârşitul lumii şi judecata de apoi. Atunci fiecare va lua după faptele sale.

Pai voi gândiţi că o să fie o pecete cu cifra 666? Prostii! La Apocalipsa, dacă ceri tu 666, eu îţi cer ţie „jivina gândita „şi „cal galben „şi „ca; roib „şi „cal negru „şi „cetatea care naşte”. Cetatea se face femeie şi naşte.

Ia să-mi spui tu mie ce-s acelea? Cele şapte cupe ale maniei lui Dumnezeu, cele şapte trambite, ce-s acelea? Păi spune, mai! Cea mai blestemata secta din lume, care ne ameninţa este secta iehoviştilor. Ce hule grele aduc ei împotriva Dumnezeirii! Ei nu cred în Hristos. Este o secta politica iudaica, care lupta împotriva Creştinismului şi încearcă să atace dogma Preasfintei Treimi, căci despart pe Tatăl de Fiul şi de Sfântul Duh.

A fost vreodată Tatăl fără Cuvânt? Hristos este cuvântul Tatălui. A fost vreodată Tatăl fără Duh? Ce spune în Psalmul 12? Cu cuvântul Domnului cerurile ˇs-au întărit şi cu Duhul gurii Lui toată puterea lor. A fost vreodată Tatăl fără Cuvânt sau fără Duh?

N-ai văzut la facerea omului? Să facem om după chipul şi asemănarea noastră. Cu cine se sfătuia tatăl, dacă

nu era Fiul şi Duhul Sfânt? N-ai văzut la amestecarea limbilor: Să ne pogoram, să le amestecam limbile. Sfânta Treime de la început se descoperă în cele mai tainice Scripturi.

Deci răul din draci acesta este: pofta fără minte, închipuire pripita şi manie fără judecată. Asta înseamnă 666! „Şi va veni o secta la sfârşitul lumii, zice Sfântul Andrei, care nu va face cruce şi le va pune Antihrist pecetea pe mâna dreapta şi n-o vor ridica la frunte; ca fruntea este partea raţionala a sufletului, adică mintea”.

Am avut mai demult câteva femei baptiste tocmai de la Abrud-Alba. Două au făcut cruce. De 30 de ani erau baptiste. Una a zis:

— Părinte nu fac cruce!

— Fa cruce! îi spun.

— Nu fac, nu pot ridica mana în sus!

— Ţi-a pus diavolul pecetea, de aceea n-o mai ridici! Fa cruce femeie şi vei vedea puterea lui Dumnezeu!

— Nu, că nu pot ridica mana!

Şi eu îi iau mana dreapta şi-i fac cruce de trei ori pe fată.

— Valeu! Valeu! Acum am putut-o ridica!

Aşa a fugit de la dansa diavolul care o stăpânea.

— Vai, tare ma simt uşoara!

— Da! Acum ˇs-a dus dracul de pe mâna ta!

Apoi am mărturisit-o şi ˇs-a întors din nou la Biserică. Vedeţi puterea Sfintei Cruci?

— Un patriarh ortodox poate fi schimbat şi în ce condiţii?

— Numai Sfântul Sinod poate schimba un patriarh sau un episcop, dacă are abateri grave dogmatice şi canonice şi dacă este grav bolnav şi cere demisia.

— Ce să facem cu Sfânta Anafora care este veche şi nu se poate mânca?

— Sfânta Anafora veche, dacă n-aia vut grija de ea şi n-ai mâncat-o şi a mucegait sau au mâncat-o şoarecii, că se întâmpla şi de acestea, o dai pe apa curgătoare sau o îngropi în pământ la loc curat. Să n-o dai pe foc, că este

păcat. La fel şi cu icoanele vechi şi degradate, nu ai voie să le arzi în foc, Cel mai bine este să le duci la biserică.

— Este bine să cante creştinii din instrumente muzicale, sau nu?

— Cel mai bun organ de a canta lui Dumnezeu este gura şi inima omului. Aşa este în Biserica Răsăritului. La catolici se cânta din orga; dar aceea este distracţie şi are nota de teatru. Nu ne ducem să ne distram la biserică, căci orga te risipeste cu mintea în altă parte. Trebuie să cant din inima mea, ca auzi ce spune: Răcnit-am din suspinarea inimii mele. Gura noastră să laude pe Dumnezeu, ca zice Psalmistul: Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea pururea lauda Lui în gura mea. Iată cum trebuie să lauzi pe Dumnezeu. Nu cu orga şi chitara.

— Dacă eşti certat cu cineva şi vorbeşti cu el, dar el totuşi nu vrea să răspundă, ce trebuie să facem în acest caz?

— Dacă a intrat diavolul atât de tare în inima lui şi nu te iarta, oricine ar fi – cumătru, cuscru, sora, frate –, trebuie să-i zici de trei ori: „Iarta-mă, frate, pe mine păcătosul şi Dumnezeu să te ierte!”

— Dar dacă după aceasta tot te urăşte şi nu te iarta?

— Dacă îţi ceri iertare de trei ori şi nu te iarta, păcatul rămâne asupra lui. Dar tu să-ţi faci datoria şi pana de trei ori să-ţi ceri iertare. Dacă nu te iarta, rămâne greutatea asupra lui şi tu roagă-te pentru el şi urmează sfatul preotului tău.

— Copiii care sunt avortaţi au suflet?

— Au! Cum să nu aibă?

— Dintr-a câtă zi au ei suflet?

— Din clipa zămislirii.

— Din acel moment au suflet?

— Da. Nu spune proorocul Ieremia: Doamne, Tu zideşti duhul omului intru zămislire.

— Păi, înseamnă că sunt numai suflet, părinte.

— Sămânţa bărbatului şi a femeii este vie. Şi atunci în clipa împreunarii ˇs-a zidit şi sufletul şi trupul.

— Prea Cuvioase, ce de zideşte întâi la om?

— Întâi şi întâi de zideşte sufletul şi apoi trupul. Trupul ia forma după suflet.

— Atunci cum este cu copiii avortaţi?

— Pentru un copil avortat 20 de ani n-are voie să se împărtăşească mama lui. El este viu de când ˇs-a zămislit în pântecele maicii lui; de când era cât o sămânţa de cânepa. Dacă îi faci ceva de atunci sau bei nişte otrăvuri ca să pierzi copilul, ucigaşa de oameni eşti. De ce să nu vă spun? Cum să tac? Că o să mă întrebe Mântuitorul!

— Iertare mai este, părinte?

— Este iertare! Te duci şi te spovedeşti, faci canonul şi te iarta Dumnezeu. Nu este niciun păcat neiertat. Numai păcatul nepocait şi nemarturisit rămâne în veci neiertat.

— Sufletele copiilor avortaţi unde sunt?

— Sufletele copiilor avortaţi, stau într-un loc unde nu este nici întuneric, nici lumina. Nici nu se bucura, nici nu se chinuiesc. Şi ei striga la Dumnezeu „Doamne, pentru ce suntem noi lipsiţi de bucuria fetei tale, căci noi nu am văzut lumina soarelui, nu am văzut frumuseţile din aceasta lume şi nici nu am făcut vreun păcat?” Şi atunci glasul lor se ridica la Dumnezeu, iar Dumnezeu va cere sufletele lor din mana mamelor ucigaşe. Iar părinţii, care au omorât copiii în pântece, dacă fac canon, îi eliberează pe copiii lor din aceasta stare.

— Dar care se feresc să nu nasca copii, ce canon trebuie să facă?

— Care se pazesc să nu facă copii, sunt opriţi de la Sfânta Împărtăşanie doi ani de zile.

— O femeie bolnava de trei ani de zile şi care a pierdut un copil fără voia ei, va întreabă ce să facă?

— Sa se ducă la mărturisire la preotul ei şi să-şi facă canonul rânduit, ca dacă nu-l face în lumea aceasta, o ajunge canonul cel de dincolo.

— Dacă nu-i da canon părintele?

— Ba, să-i dea canon. Cine a pierdut copii fără voie este oprit de la Sfintele Taine numai doi ani.

— Cum se ia agheasma mare?

— Agheasma mare care se sfinţeşte la Bobotează, se

ia zilnic de credincioşi opt zile, pana se termina praznicul Arătării Domnului. Numai femeile necurate nu pot să o ia, nici bărbaţii care nu ţin curăţenie cu sotiile lor. La fel şi cei care au avut ispitire prin somn n-au voie să ia agheasma 24 de ore. Mai pot lua agheasma mare, cei care ˟s-au spovedit la duhovnic şi cei care se împărtăşesc a doua zi.

— Ce putere au rugăciunile pentru cei adormiti?

— Frate, ce spune Hristos: Cine va asculta pe voi, pe Mine Ma asculta. Cine se leapada de voi, de Mine se leapada. Ia gândeşte-te ca arhiereii şi preoţii toţi sunt ucenicii lui Hristos şi ei mijlocesc în Sfântul Altar prin rugăciuni şi particele. Voi ştiţi ca pomelnicele acestea care vin de la popor, toate merg în Sfântul Altar şi le scoatem particele, pe care le punem în Sfântul Potir lângă trupul lui Hristos? Toate aceste particele pe crae le scoatem dimineaţa cu Sfânta Copie la Sfânta Proscomidie şi le punem pe Sfântul Disc, ele sunt numai blagoslovite. Iar după Sfânta Epicleza particelele, numite şi miride, se pun în Sfântul Potir şi aşa cei pomeniti la vii şi la morţi se împărtăşesc nevăzut din cele sfinte şi dobândesc iertare de păcate.

Iată ce valoare mare are Sfânta Liturghie!

De aceea suntem datori să mergem regulat la Sfânta Liturghie, ca să ne împărtăşim haric de Sfintele taine, atât prin rugăciune, cât şi prin sfintele particele care se scot pentru noi şi se pun în Sfântul Potir.

— Cum vedeţi Sfinţia voastră unirea Bisericilor?

— Fraţilor, unirea Bisericii nu este lucru omenesc, ci dumnezeiesc. Nu-ł puterea noastră. Iată cum văd eu: Să punem post şi rugăciune către Dumnezeu şi când va veni Duhul Sfânt să ne găsească ca la Sfinţii Apostoli. Ce spune la Faptele Sfinţilor Apostoli când a venit Duhul Sfânt? Şi era inima celor ce au crezut una şi toate erau de obste. Nu mai ziceau ca aceasta casa este a mea, haina asta este a mea! Asta este lucrarea Duhului Sfant.

Dacă va veni Duhul Sfânt, când îl cerem cu post şi cu rugăciune, când va veni, la minţile tuturor arhiereilor catolici şi ortodocşi va fi aceeaşi gândire: „Hai să ne unim,

ca n-au fost la început două Biserici, ci una singură”. Deci asta să cerem la Dumnezeu, ca El poate face unitate de vederi intoate privinţele. Noi, nu. Nu zice: Rămâneţi intru Mine, ca fără de Mine nu puteţi face nimic?

Asta este. Le-am spus atunci. Da. Unitatea în credinţa este un lucru. Mântuitorul a spus: Trebuie a se predica aceasta Evanghelie a Împărăţiei spre mărturie la toate popoarele şi apoi va veni sfârşitul. Dacă este spre mărturie, poate să fie şi mâine sfârşitul. Ca Evanghelia a auzit-o şi japonezul şi chinezul şi indianul. Toţi au auzit-o. Iar dacă este vorba sa creadă, să se facă unitate de credinţa, atunci numai Domnul ştie. Dar pe noi ne interesează asta: „Cum am să-mi termin eu viaţa?”, nu când va fi sfârşitul lumii. Ca Mântuitorul a spus: Iar despre ziua ceasul acela, nimeni nu ştie; nici îngerii din cer, nici Fiul ca om, ci numai tatăl Meu. Dar eu, când îmi aduc aminte de sfârşitul lumii? „Stai, mai! Dar eu mor mâine! Ce, dacă a mai ţine lumea asta o mie de ani? Cu ce mă duc eu de aici? Ce-am pus eu în traista?” Ca Mântuitorul a spus: Privegheaţi şi vă rugaţi, ca nu ştiţi ziua nici ceasul!

DESPRE APOSTOLI ŞI IERARHIA BISERICII

În trei ani şi jumătate, Domnul i-a învăţat toate minunile cele mari pe Apostoli, pe cer le-a făcut în faţa lor. Pe urma, la înălţarea Lui la cer, le-a poruncit: Voi staţi în Ierusalim pana vă veţi îmbraca cu putere de sus. N-a fost de ajuns numai că au văzut Apostolii minunile Lui, nu numai că le-a deschis mintea sa înţeleagă Scripturile, ci le-a zis: Stati că va îmbrac cu alta putere, adică cu Duhul Sfânt; ca mai de folos este să ma duc Eu, ca dacă nu Ma duc Eu, nu vine la voi Mângâietorul, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede. Şi a trimis în chip de limbi de foc pe Duhul Sfânt: când va veni Acela, va mărturisi despre mine toate, şi vă va spune toate.

Apostolii veau să uite învăţăturile Mântuitorului, de nu venea Duhul Sfânt peste ei. Dar le-a trimis pe Duhul Sfânt. Iar după ce i-a îmbrăcat cu putere de sus, le-a spus: Mergând, învăţaţi toate popoarele. Propovăduiţi Evanghelia la toată zidirea, botezându-i pe ei în numele

Tatălui, al Fiului şi al Duhului Sfant. Şi pe urma le spune: „Intru numele Meu draci veţi scoate, în limbi noi veţi vorbi, de veţi bea ceva de moarte nu vă va vatama, veţi sta cu aspide, cu scorpii şi balauri şi nu vă vor vatama; morţi veţi învia... „L-a dat putere intreita de-a face minuni, de-a boteza şi de-a predica. Astfel, pe cei aleşi i-a îmbrăcat cu puterile necesare de a duce cuvântul lui Dumnezeu în toată lumea.

Dar nu pe toţi i-a îmbrăcat, nici pe toţi i-a ales. Ca dacă i-ar fi ales pe toţi, unde mai era alegerea cea dintâi? A ales numai pe cei doisprezece Apostoli, şi a mai trimis încă şaptezeci de ucenici, cate doi înaintea fetei Sale, de ajutor celor doisprezece. Vezi ca Apostolul Petru l-a pus pe Filolog, pe Matia, pe Cleopa, l-a pus pe Timotei şi pe Hermes.

Cei doisprezece Apostoli pe toţi cei şaptezeci i-au făcut episcopi şi i-au trimis în diferite părţi să vestească Evanghelia mântuirii. Pana aveau să se facă alţi ucenici, i-a pus pe cei şaptezeci de Apostoli să pastorească Biserica lui Hristos. Iată, pe Timotei l-a pus Sfântul Pavel episcop în Efes şi pe Tit l-a pus în Creta. Aceştia n-au fost din numărul celor 12, ci au fost din cei 70, ca să arate ca ierarhia Bisericii începe din cei doisprezece şi se continua cu cei şaptezeci de Apostoli. Cei doisprezece Apostoli au lăsat în locul lor pe episcopii de astăzi, iar cei şaptezeci au fost urmaţi de preoţi. Aşa arata Sfântul Vasile: „Preoţii tin locul celor şaptezeci de Apostoli, iar episcopii tin locul celor doisprezece Apostoli, până la sfârşitul lumii, aşa cum Hristos a pus ierarhia de la început".

ROLUL FEMEII ÎN FAMILIE, SOCIETATE ŞI ÎN BISERICA

Am fost chemat la Mănăstirea Varatic, unde au venit reprezentanţi de la consiliul ecumenic de la Geneva şi acolo m-au pus să vorbesc ceva în legătura cu rolul femeii în familie, în societate şi în Biserica.

M-am gândit la predica Sfântului Ioan Gura de Aur „Pentru purtarea de grija de femei şi pentru supunerea şi cinstea femeii către bărbat", din „Împărţirea de grâu". Al

doilea, mi-am adus aminte de datoria diaconitelor din „Tezaurul liturgic „de Badea Cireşanu. Pe urma tot în problema asta, mi-am adus aminte de la „Facere”, este un cuvânt al Sfântului Ioan Gura de Aur, de ce a numit Dumnezeu pe femeie ajutătoare bărbatului, „că nu-i bine să fie omul singur, să-i facem ajutătoare asemenea lui”; şi de colo de colo am improvizat aşa câteva idei, după care am început să schiţez predica.

Eu credeam ca dacă sunt atâţia teologi, atâţia profesori poate după slujba vor vorbi ei. După slujba am mers cu toţii la casa oficiala a mănăstirii. Ne-a dus cu corul acolo, cantand, cum este regula lor. Şi mitropolitul din Liban printr-un translator a zis:

— Mata eşti Ilie Cleopa?

— Da.

— Ai să ne vorbeşti la conferinţa.

— Fie voia Domnului.

Mitropolitul Ardealului, Antonie, se apuca şi mă recomanda la toată mulţimea aceea, iar un episcop m-a recomandat în limba engleză. Eu care nici româneşte nu ştiu bine le-am spus: „Prea Cuvioasa maica stareta, prea cucernici părinţi, consilieri, preoţi şi iubiţi fraţi. Am fost chemat aici să slujesc şi să ţin un cuvânt. Dar să ştiţi ca azi va vorbeşte de aici de la tribuna asta un cioban. Să nu aşteptaţi mare lucru de la mine. Am păzit oile mănăstirii pana mai deunazi pe un munte acolo şi n-o să vă lovesc în gândire cu nimic din cele ce aşteptaţi de la mine. Pentru ca eu am învăţat să pasc oile, eu sunt calificat să fac brânza, să pasc oile, toate ale ciobanului.

Eu sunt poreclit călugăr. Pentru că ˇs-a întâmplat să mă numesc călugăr, dar călugăr nu m-am făcut niciodată în viaţă, ca a te face călugăr este mare lucru. Cum să spun eu că sunt monah înaintea oamenilor, când înaintea lui Dumnezeu nu sunt? Călugărul trebuie să fie înger în trup, nu aşa cu viaţa grosolana cum o duc eu, în păcate şi neputinţa! Eu sunt poreclit călugăr şi am şi acest vot, pe lângă celelalte, şi fac ascultare. Sia în să încerc, în virtutea acestui vot să vă spun cate ceva.

Mi-aţi spus să vorbesc despre rolul femeii în familie, în societate şi în Biserica. Ca să vorbim aceasta predica trebuie să luăm istoria lumii de la capăt. Dumnezeu face pe om androgen, adică bărbat şi femeie. Dar înţelepciunea cea fără margini a Lui, Care pe toate le-a făcut mai presus decât mintea omeneasca, n-a înzestrat pe femeie cu însuşirile bărbatului, dar nici pe bărbat cu însuşirile femeii, numai când se întâlnesc amândoi să formeze omul. Şi l-a făcut Dumnezeu bărbat şi femeie. Nu spune aşa la Facere?

Şi dumnezeiescul Ioan Gura de Aur zice: „Iată de ce-a zis înţelepciunea cea nemarginita: „Nu-i bine să fie omul singur. Să-i facem ajutătoare asemenea lui”. Da, femeia este egală cu bărbatul, dar numai după fire, nu după dregatorie. Când a adus-o pe femeie la Adam i-a zis: „Cum se cheamă asta?” ” Femeie. Aceasta-i os din oasele mele şi carne din carnea mea; ea se va numi femeie, pentru că este luata din bărbatul său”.

Aici este egala femeia cu bărbatul, că-i os şi carne din bărbat, luata din coasta lui, dar nu după dregatorie. Ca Dumnezeu a pedepsit-o pe Eva imediat, ca ea a întins mâna întâi. Şi primul canon i-a spus: „De ce-ai făcut asta? Pentru că ai întins mâna şi ai mâncat, înmulţind voi înmulţi durerile tale şi intru dureri vei naşte fii”. Şi a doua pedeapsa: Întoarcerea ta către bărbatul tău şi el te va stăpâni”.

Nu le convenea ce le spuneam că erau mai multe femei. Dar când spuneam de bine băteau din palme, iar când nu, puneau capul jos! Uite ce, le-am zis. Cât ar fi femeia de învăţata, trebuie să fie supusa bărbatului. Ca bărbatul este cap al femeii şi Hristos cap al bărbatului. În ordinea asta este ierarhia în familie.

Iată cum este: Pe femeie a lăsat-o Dumnezeu ajutătoare omului. De aceea zice Sfântul Ioan Gura de Aur: „femeia este liman al bărbatului”. Bărbatul, săracul, vine amarat cu cele mai mari greutăţi în societate, conduce osti, războaiele; este mare răspunzator la întreprinderi de stat, în guvern, vine obosit. Dar femeia trebuie să fie

liman. Să ştie să-l întâmpine totdeauna cu un cuvânt bun, cu blândeţe, să-i pregătească mâncarea, să-i facă haine, să-l pornească, să-l primească când vine de undeva. Întotdeauna ea trebuie să fie aceea care să odihnească pe bărbat, pentru că-i ajutătoarea lui.

Dar cea mai mare misiune pe care o are femeia în familie, nu-i asta: numai să-i facă mâncare bărbatului şi îmbrăcăminte. Cea mai mare misiune pe care o are femeia în familie, rolul ei este să fie mama de copii! Să ferească Dumnezeu pe femeia aceea care vrea să înlăture durerea naşterii! Pentru ca primul canon pentru că a greşit, asta a fost: Intru dureri vei naşte fii. Sfântul Ioan Gura de Aur zice: Dacă fugi de durerea naşterii, de durerea veşnica vei da!, de durerea cea din iad. Dumnezeu a pus cu măsura dulceata împreunarii cu durerea naşterii. Şi tu, dacă fugi de la durere spre plăcere, vei cădea în durerea veşnica". Aşa citim în cartea „Împărţirea de grâu", cuvânt pentru mireni, unde arata cum să fie mireasa şi mirele la căsătorie.

Nu fugi de la durere spre plăcere, adică numai să trăieşti cu soţul, dar să nu faci copii, ca în durerea cea veşnica te duci. Ca dacă fugi de la durere spre plăcere, vei cădea în mâinile şi în braţele cele veşnice ale iadului, ca nu vrei durerea care ţi-a rânduit-o Dumnezeu, ci vrei să trăieşti în plăcere şi să omori copiii.

Să ferească Dumnezeu! mai bine nu se naştea femeia aceea care îşi omoară copiii. Pentru că este păcat împotriva Duhului Sfant. Apoi unde trebuia să găsească Dumnezeu copilului mai bun salas ca în pântecele maicii lui? Şi de acolo îl scoţi şi îl dai la câini şi îl omori? „Care balauroaica – spune Sfântul Efrem Şirul –, care leoaica, care ursoaica şi-ar omori vreodată puiul sau? Şi tu fiinţa raţionala şi cuvântătoare faci mai rău decât animalele cele sălbatice, când ai ajuns să-ţi omori copiii.

Du-te să întâlneşti în pădure o scroafă cu purcei. Eu eram în pădure – am stat noua ani şi şapte luni prin munţii ăştia singur –, şi am întâlnit o scroafă cu purcei într-un munte la „Poiana Crainicului". Eram singur. Când am dat

faţă în faţă cu ea, să ferească Dumnezeu, m-am întors, că am avut un brad şi m-am agăţat de dansul. ˇS-o repezit ca fulgerul la mine. Când ai pus mâna pe un purcel te-a făcut praf; poţi să mori tot atunci. Şi vânătorii se tem de ei. Aşa îşi apara purceii scroafa sălbatica. Numai mamele creştine îşi ucid copiii!

Aşa sunt legile firii date de Dumnezeu: mama să-şi apere fiii săi. Dar omul raţional să fie mai rău decât toate fiarele şi dobitoacele şi să-şi omoare copiii? Vai şi amar de acele mame!

Ferească Dumnezeu! Toate păcatele sunt grele, dar acesta este mai greu decât toate. De aceea Sfinţii Părinţi îl pedepsesc aşa de greu. Şi le-am spus la Varatic: Şi Apostolul Pavel, gura lui Hristos, vasul alegerii, spune aşa, când vorbeşte de femeie: Şi ea se va mântui prin naştere de fii. Iar dumnezeiescul Gura de Aur, care merge în urmă cu talcuirea la Sfântul Apostol Pavel, zice: Femeia când a murit nascand, moare pe altarul jertfei. Este martira! Tocmai de aceea Biserica pregăteşte femeia pentru moarte înainte de naştere. Poate să fie oprita 30 de ani de împărtăşanie, dacă este gravida nu mai ai voie să o opreşti. O spovedeşti şi o împărtăşeşti în faţa morţii; ca la cele tinere, mai cu seamă, durerea naşterii este ca în iad. N-aţi auzit ce spune în Psaltire: Acolo (în iad) sunt dureri ca ale aceleia ce naşte.

Sunt o seama care mor în durerile naşterii. De aceea Biserica, prin dumnezeieştii Părinţi, luminata de Duhul Sfânt, spune: „Femeia care este gravida, este dezlegata şi pregătită de moarte”, ca multe se întâmpla sa moara; de aceea nu o opreşti de la împărtăşire. Iar dacă se întâmpla şi moare, ea îşi pune viaţa pentru copil, ea este martira; că aşa ne-a învăţat apostolul. Pentru durerile acele Dumnezeu îi iarta toate păcatele şi este ca o mucenita, ca o martira.

Vine deunazi una la mine şi-mi zice: „Părinte am insuficiente psihice şi mi-a spus doctorul că n-am voie să nasc; să-mi dai voie să fac avort”. „Fugi de-aici criminalo! Ai venit să mă conduci tu pe mine, să înveţi pe popa carte? Să mori de-o mie de ori, să te faci martira, numai să te

spovedeşti şi să te împărtăşeşti. Cine ţi-a spus o nebunie ca aceasta? De unde vii tu? Să-ţi dau voie eu să faci crima?”

Ei, aşa a fost vorba, ca dacă moare femeia nascand, moare la datoria ei cea mai sfânta de pa pământ, să fie mama de copii. După ce-am vorbit mai mult de rolul femeii în familie, am arătat ca nu numai să-i crească, ca şi fiarele nasc; trebuie să-i crească în frica şi certarea Domnului. Şi la aceasta osteneala trebuie să ia parte şi bărbatul, nu numai femeia, ca amândoi l-au făcut pe copil. Ca dacă nu-i creste în frica şi certarea Domnului, îi vai şi amar de câte greutăţi întâmpina în viaţa! Se fac nişte fiare, nu copii.

Pe urma am trecut la rolul femeii în societate. Uite ce! În biserica i-a spus Apostolul femeii să tacă. În societate ea poate ocupa servicii ca şi bărbatul. Şi le-am dat un exemplu:

Dacă acum ˟s-ar face un întuneric bezna, fără nicio lumânare, fără nicio lampa sau bec. În timpul ăsta o mână binefăcătoare vine şi pune o lumânare aici în mijlocul nostru. Toţi ˟s-ar bucura ca a apărut o zare de lumina. Dar lumânarea asta care sta aici, pusă în slujba tuturor, vorbeşte? Nu vorbeşte! Tace, dar face două lucruri în folosul tuturor. Ea se jertfeste şi luminează.

Folosindu-ne şi pe noi şi dând lumina la atâţia, ea se jertfeste şi începe a se topi, încet, încet şi se topeşte până ajunge la sfeşnic. Două lucruri face tacand – zice Sfântul Ioan Gura de Aur –, Tace luminând şi se jertfeste tacand. Acesta este rolul femeii în societate.

O femeie la locul ei de munca, unde a rânduit-o Dumnezeu, dacă este curata, dacă este credincioasa, dacă este corecta, dacă este harnica, dacă este priceputa la toate, în toate problemele dacă este prezenta, ea n-are nevoie să predice, ca viaţa ei predica.

Aici se împlineşte ce-a spus Talasie Libanul: Taci tu, să vorbească lucrurile tale!, sau Mustra şi cearta pe cei de-aproape de tine, prin puterea lucrării, nu prin multă vorbire!

În felul acesta ea este o lumina în sfeşnic în societate

şi pentru toţi care o văd şi o aud şi o înţeleg, pentru că este corecta în toate problemele. Aşa şi femeia în societate, este o lumina în sfeşnicul societăţii, dacă la locul ei de munca are toate însuşirile de care am spus mai sus.

Şi am trecut de la rolul femeii în societate la rolul ei în Biserică, fiindea atunci ei veniseră cu scopul acelor ce făceau preoţi, ca făceau pe femei preoţi şi episcopi. Erau şi câteva observatoare protestante. Acum, de rolul femeii în Biserică, ce să vă spun? Am auzit ca protestantii au ajuns la apogeul nebuniei. Un cioban va vorbeşte; cine ˚s-o supara, să-mi ia opincile şi gluga. De 5000 de ani a întemeiat Dumnezeu preoţia, prin Moise şi Aaron şi fiii lui Levi şi niciodată n-o dat porunca nimănui să hirotonească persoane de gen feminin.

Poate aţi auzit şi de diaconite: Şi va încredinţez pe Feba, sora noastră, care este diaconita a Bisericii din Chencrea (Rom. 16,1). Dar, zic, v-aţi pus întrebarea ce misiune aveau diaconitele? Poate aţi luat de acolo îndrăzneala şi să faceţi diaconi din femei! Voi credeţi ca diaconitele, care au încetat să mai fie din secolul IV în Biserica Ortodoxă, aveau aceeaşi misiune ca un diacon?

Aceste diaconite aveau şapte misiuni în Biserica. Datoriile diaconitelor, le-am spus acolo, ajutau al botezul femeilor, ajutau bolnavii la spitale, duceau împărtăşanie la femeile bolnave, slujeau la mesele agape, et[. Dar nicidecum n-aveau hirotonie, cum spune canonul 19 al Soborului VI Ecumenic: „Iar hirotonie la diaconite, n-am cunoscut, fără numai hirotesii”. Ce este hirotesia? Hirotonia se face în Altar, iar hirotesia afară de Altar. Este o singură rugăciune arhiereasca care se dădea înainte vreme, şi acum se da la ierarhia inferioara a Bisericii, la slujitorii inferiori, cum erau: exorcistii, portarii, citeţii, cântăreţii, anagnostii, ipodiaconii, hartofilacsii et[.

Toţi aceştia aveau aceasta hirotesie sau binecuvnatare care o aveau şi diaconitele; o împuternicire să slujească, să ajute în Biserica. Unii erau cu înmormântările, portarii ţineau bastoane în mâini şi atunci când se spunea: „Cei chemati, ieşiţi”, ei scoteau pe

catehumenii, car cinca nu erau botezaţi, din biserica. Le-am arătat misiunile lor. Dar hirotonia cu hirotesia nu-i totuna! Hirotesia este o mică sfinţire care se da la slujitorii inferiori, iar slujitorii superiori: diaconul, preotul şi arhiereul au hirotonia în Sfântul Altar. Este mare deosebire între una şi alta.

Să nu credeţi ca diaconita ziceaecteniile ca diaconul sau zicea evanghelia la popor sau se săruta cu preotul şi se împărtăşea la Sfânta Masa, cum fac clericii. Nicidecum! Apostolul Pavel a spus aşa: „văduva care nu se marita să fie hrănita de la biserică. Care se marita nu greşeşte, dar mai bine să rămână aşa”. Pe femeile aceste văduve şi bolnave, care nu aveau bărbat, Biserica le ajuta prin diaconite. Ele teseau covoare pentru biserica, perdele, făceau lumânări pentru biserica, veşminte pentru preoţi, făceau curăţenie în Altar. Ele erau în slujba Bisericii, iar Biserica le purta de grija. (Iosif Flaviu, marele istoric, ne arata ca la Biserica lui Solomon era astfel: În jurul bisericii celei mari, erau case pentru cele ce aveau să ţie fecioria până la 30 de ani, şi de atunci puteau să se căsătorească. Mai sus erau fecioarele bisericii, care se făgăduiau să păzească viaţa curata până la moarte. Apoi mai erau văduvele bisericii. Şi mai erau un fel de călugări numiţi terapeuti.)

Aceste diaconite ţineau evidenta fecioarelor şi a văduvelor dintr-o eparhie. Ele spuneau episcopului cate femei ajuta la toate bisericile, şi li se dădea un ajutor. Asta era prima misiune a diaconitelor.

A doua misiune a diaconitelor. Ele ştiau cate fecioare are Biserica. În timpul marilor persecuţii nu erau mănăstiri cu crucea în vârf, să toace şi să tragă clopotele, Biserica era în catacombe. Dacă o fată se hotara în casa părintească sa păzească fecioria pentru Hristos, părinţii creştini îi dădeau voie. Îi făceau o chiliuţa cu icoane acolo să se închine şi ea petrecea mai mult în post şi rugăciune. Cum a fost şi Sfânta Mare Mucenita Varvara. Cine ştia numărul acestora care îşi afieroseau lui Hristos viaţa în sfinţenie? De ele se îngrijeau întâi diaconitele şi apoi

episcopul locului, care le călugărea. Pana în secolul VI n-a avut voie preotul să facă aclugarite; episcopul sfinţea fecioarele. El se ducea la casele lor şi le făcea călugărite şi le punea făgăduinţa şi tunderea în faţa părinţilor, ca nu erau mănăstiri, ca să facă călugăria în faţa altarului. Aceasta era a doua misiune a diaconitelor.

A treia misiune a diaconitelor era cu catehizarea femeilor şi botezul femeilor. Pentru ca diaconii şi preoţii aveau ungerea Sfântului şi marelui mir, le puneau pe diaconite cu împuternicirea lor, să le miruiască pe femei, să le catehizeze, să le înveţe simbolul credinţei şi legea creştina. Iar la îmbracarea şi dezbracarea lor era foarte cuviincios să fie femei; şi acestea erau diaconitele. Asta era a treia misiune a diaconitelor.

A patra misiune era milostenia. Se strângea milostenie de la biserica pentru cei săraci şi năcăjiti şi pentru cei ce aveau cereri şi nevoi. Diaconitele trebuiau să ştie unde să împărat aceste milostenii şi care-i mai năcăjit, să-i dea raport la episcop.

A cincea misiune a diaconitelor era curăţenia în Sfântul Altar şi alimentarea lui. Ele alimentau altarul cu tămâie, cu smirna, cu untdelemn, cu lumânări de ceara, curăţenia în Altar, fără să se atingă de Sfânta Masa, de Sfântul Jertfelnic, cum sunt şi călugăritele acum. Ca mai târziu le-au luat locul chiar călugăritele şi nu ˇs-a mai simţit nevoia de diaconite.

A şasea misiune a diaconitelor. În sărbători şi Duminici, după ce ieşeau de la biserica se dădea masa comuna cum era atunci. Se duceau diaconitele undeva aproape de biserica şi adunau femeile sale tina cateheze, să le înveţe. Ele le spuneau de Sfânta Evanghelie.

A şaptea misiune a diaconitelor. Ele făceau mare rânduiala în biserica. Bărbaţii să stea în partea dreapta şi femeile în partea stânga în ordinea aceasta: cei prea bătrâni în frunte, cei mai cărunţi la spate, cei tineri pana la sfârşit şi printre ei să rămână o cararre ca să meargă creştinii să se închine să dea darul la altar. Iată ce misiune aveau diaconitele, dar nu să le faci diaconi, să le îmbraci

cu stihar şi să le pui să zicaectenii. Asta este cea mai mare nebunie. Nu a fost aceasta niciodată. Ia gândiţi-vă dumneavoastră, în istoria Sfinţilor Apostoli, în istoria Evanghelie, nu găsim vreodată că au hirotonit Apostolii vreo femeie. Dacă au fost sfintele mironosite, avem duminica lor după Pasti, fiind cinstite întocmai cu Apostolii, cum au fost: Maria Magdalena, Maria lui cleopa, Maria lui Iacob cel Mic, Salomia, Maximilia, Iunia, Iulia, Marta şi Maria şi celelalte femei sfinte, mironosite întocmai cu Apostolii.

Cât erau de mari ele dar nu au îndrăznit Apostolii să le hirotonească. Nu se spune ca a hirotonit pe Maria sau pe alta. Au murit martire, au murit mărturisind pe Hristos şi întocmai cu Apostolii se cheamă, ca ele au vestit învierea întâi şi au mers după Mântuitorul până la moarte şi până la înviere, dar nicidecum nu spune în Sfânta Evanghelie că au hirotonit vreuna. Biserica le cinsteste ca pe Apostoli, dar nu ca pe diaconi sau ca pe preoţi.

Vai de lumea asta stricata de cei fără de minte! îşi fac o mulţime de haine frumoase, mai ales femeile, ca să vadă lumea că au haine. Şi se duc în bisericǎ, ca la teatru, să le vadă cineva cum sunt îmbrăcate. Dar de aceea ne ducem la biserica? Dumnezeu se uita la exterior? Dumnezeu se uita în inima ta, de eşti cu inima la El când te rogi în biserica. Acolo te duci la plâns, la suspine, la zdrobire, la smerenie, la ascultarea cuvântului. Nu te duci acolo să faci teatru, să te vadă cineva cum eşti îmbrăcata şi boita şi cum eşti încălţata. Acestea sunt lucrurile vicleanului diavol. Luxul este o nebunie a veacului şi sminteala pentru tineri şi bărbaţi.

— Părinte Cleopa, poate să cante femeia în biserica? Unul canta Apostolul, altul citeşte, altul vine la strana sa cante în cor. Este bine sau nu?

— Apostolul Pavel, gura lui Hristos, spune: Iar femeia în biserica sa taca!

— Dar avem şi cor mixt.

— Dacă este cor mixt de bărbaţi şi de femei şi preotul ţi-a dat voie să canti, cânta, ca lauzi pe Dumnezeu. Iar

celelalte care n-au blagoslovenie să cante, să stea să asculte, că aşa este lăsat femeii în biserică, să asculte, nu să predice.

— La noi corul este format din bărbaţi şi femei.

— Aşa este bine să fie corul. Într-o parte să cante bărbaţii şi într-alta parte să cante femeile răspunsurile. Dar dacă sunt coruri mixte să le conducă un preot sau dascăl, cineva trebuie să le conducă, pentru ca nu toţi ştiu să execute cantari în biserica. Şi dacă este cu blagoslovenia preotului, este bine, pentru că ˇs-a aprobat de Sfântul Sinod în biserica muzica omofonica.

Ştiţi de când ˇs-a pus asta în biserica? De pe timpul Sfinţilor Apostoli. Ca în biserica nu canta numai dascălul pe atunci, ci toată lumea zicea: „Doamne, miluieşte”. Preotul zice „Cu pace Domnului să ne rugăm „şi toată lumea canta: „Doamne, miluieşte”, „Preasfânta Nascătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi”. Aşa era. Şi în multe biserici din tara acum se cânta muzica omofonica. Am văzut la biserica Sfântul Vasile din Ploieşti, unde era părintele Constantin Galeriu ca toţi împreună dădeau răspunsurile Liturghiei. Dar cei care ştiu că nu pot să cante bine sunt mai atenţi cu urechea sa nu-i împiedice pe ceilalţi. Dar toţi canta răspunsurile Liturghiei. Iar Heruvicul şi Axionul le canta mai ales dascălii şi cei care ştiu notele.

CINSTIREA MAICII DOMNULUI

Dumnezeu primeşte pe om la pocăinţa până la ultima lui suflare, dacă se întoarce din toată inima şi cinsteste pe Maica Domnului. Să aveţi mare evlavie către ea ca fericita este casa şi familia care are în casa icoana Maicii Domnului. În fiecare zi să citiţi acatistul şi paraclisul ei. Dacă nu ar fi Maica Domnului în ceruri, lumea asta ˇs-ar fi pierdut de două mii de ani. Ea pururea sta în genunchi şi se roagă Preasfintei Treimi. Ea este a patra fata duhovnicească în ceruri.

Ştiţi oare cine este Maica Domnului? Împărăteasa Heruvimilor, Împărăteasa a toată făptura, camara întrupării lui Dumnezeu, uşa luminii, uşa vieţii, uşa cea

încuiata prin care n-a trecut nimeni, decât Domnul nostru Iisus Hristos. Ea este scara către cer, cădelniţa dumnezeiască, biserica a Preasfântului Duh. Maica Domnului este mireasma Tatălui, Maica Cuvântului şi biserica dumnezeiescului Duh.

Câtă mila o să aibă Maica lui Dumnezeu de cei ce au cinstit-o pe ea şi au lăudat-o! Şi câtă urgie o să vină peste cei ce n-au crezut în sfinţenia ei! Ce-o să facă sectele care hulesc pe Maica Domnului? La icoana Maicii Domnului cu Pruncul în braţe, vezi cerul şi pământul. Domnul reprezintă cerul, este mai preus de ceruri şi Maica Domnului reprezintă pământul. Ea este din neamul nostru. Braţele Maicii Domnului sunt mult mai puternice decât umerii Heruvimilor şi ai Serafimilor.

Ea ţine pe Cel ce a făcut cerul şi pământul şi toate cele văzute şi nevăzute. Ea este mama noastră, care are mila şi de săraci şi de văduve. Pururea se roagă Mântuitorului pentru iertarea păcatelor noastre.

PUTEREA SFINTEI CRUCI

Iată ce spune Sfântul Apostol Pavel: Crucea pentru cei pieritori, nebunie este – cum sunt sectanţii –, iar noua, celor ce ne mântuim, Crucea este înţelepciunea şi puterea lui Dumnezeu. Ai auzit ce-i Sfânta Cruce? Nu-i maciuca! Este înţelepciunea şi puterea lui Dumnezeu! Le-am spus acolo, de huiau, băteau din palme, aplaudau. Aţi auzit ce-i Crucea, voi, sectanţilor, care înşelaţi oamenii şi-i duceţi în iad?

S-au ridicat cu icoanele. Altul a citit în Deuteronom:

— Sa nu-ţi faci chip cioplit, nici asemănarea vreunui lucru din câte sunt în cer, sus, pe pământ, jos, în apa şi sub pământ. Să nu te închini lor, să nu slujeşti lor.

— Ce-s acestea, icoane? căci sectanţii zic ca icoanele sunt idoli! Ia să-ţi spun eu! Cine a făcut primele icoane?

Dumnezeu a făcut pe om după chipul şi asemănarea Sa. La Sfântul Ioan Damaschin spune ca prima icoana o face Dumnezeu, adică pe om, după chipul şi asemănarea Sa.

— El a făcut, dar ne-a poruncit noua sa nu facem.

— Iată, citeşte la „Ieşire „(23 – 29). Vezi în Biblie ca tot ce este în biserica este făcut cu porunca lui Dumnezeu. Şi icoanele şi catapeteasma şi sicriul Legii Domnului şi heruvimii slavei şi veşmintele preoţilor şi mitra arhiereilor şi cădelniţele şi sfeşnicul cu şapte lumini, toate.

Nu i-a zis Dumnezeu lui Moise? „Moise, fa aceasta! Moise, ia şi fă o lada de salcam şi o poleieşte toată cu aur! Moise, fa doi drugi de salcam îmbrăcaţi cu aur, şi lada să aibă verigi, ca să baţi drugii şi să ridici sicriul Legii. Moise, pune în lada aceea Tablele Legii, pe care ţi le-am dat Eu pe Muntele Sinai. Pune şarpele de arama, pe care l-a făcut când îi mâncau serpii în pustie, pune toiagul lui Aaron, care a înfrunzit când a rezemat de sicriul legii cele 12 toiege, căci al lui Aaron în noaptea aceea a înfrunzit şi a făcut migdale. Şi cup acu mana, o cupă de aur”. Mana era ca pâinea uscată, din care au mâncat evreii în pustie 40 de ani. Astea nu erau lucruri de mâini omeneşti?

CUM CITIM ÎN SFÂNTA SCRIPTURA

Cine vrea să se mântuiască, cu întrebarea sa călătoreasca. La un copil de clasa întâi, dacă i ˇs-ar preda un lucru de academie, ce ştie acela? El de-abia învaţă câteva cuvinte: uşa, ac, rac şi cutare. De-abia învaţă acum să facă un cârlig, să scrie litera a, b, e şi dacă-i spui lucruri mai mari nu înţelege nimic. Aşa şi în Sfânta Scriptura. Dacă ma apuc să spun lucruri adânci din Sfânta Scriptura, ori adormiti cu toţii, ori plecaţi. Va plictiseşte, pentru că vă dau hrana prea tare.

Nu auziţi ce spune Apostolul Pavel? Cât aţi fost prunci în Domnul nostru Iisus Hristos, v-am hrănit cu laptele cel cuvântator al Evangheliei, ca nu eraţi în stare să mâncati hrana vartoasa. Aşa se întâmpla în Scriptura. Sunt cuvinte tari şi hrana tare în Scriptura, pentru cei desăvârşiţi, nu pentru poporul de la tara. Dacă unui copil care suge la pieptul mamei lui, i-aş da sa mănânce carne, îl hrănesc sau îl omor? îl omori. De ce? Pentru că are dinţi de lapte, moi. Aşa pateste cel ce se baga în Sfânta Scriptura cu dintii înţelegerii de lapte. De aceea spune Sfântul Grigorie de Nyssa: „Nu spargeti oasele Scripturii, având

dintii înţelegerii voastre de lapte, ca să nu pieriti”.

Deci, Sfânta Scriptura este aşa cum şi merge mata pe o câmpie şi găseşti o fântâna cu ciutura. Şi dacă eşti însetat, doar n-o să bei toată fântâna, când ţi-e sete. Dar ce faci? Din fântâna scoţi apa cu ciutura, din ciutura pui în caldare, din caldare în cana şi din cana pui în pahar. Din pahar bei cât îţi trebuie şi fântâna rămâne curata şi tu ţi-ai potolit setea.

Aşa să faci şi cu citirea Sfintei Scripturi. De aici ˇs-au făcut sectele. ˇS-au băgat în Sfânta Scriptura după capul lor. Sfânta Scriptura este foarte adânca şi cine o citeşte fără tălmaci, fără să ştie cum o explica Sfinţii Părinţi, se prăpădeşte. Dar nu-i de vina Sfânta Scriptura, ca apa-i cuvântul lui Dumnezeu. Îi de vina omul care se baga în Sfânta Scriptura nepregătit şi fără să înţeleagă lucrurile.

Nu vă luaţi după sectari, care răstălmăcesc Scriptura, că va prapadiţi. Auzi ce spune Sfântul Apostol Petru despre scrierile Sfântului Apostol Pavel: În toate epistolele sale, în care sunt unele lucruri cu anevoie de înţeles, pe care cei neştiutori şi neintariti le răstălmăcesc, ca şi celelalte Scripturi, spre a lor pierzare. Vă aduc un exemplu: Ridicat-ai la mare caii Tai, tulburând ape multe. Tu acolo crezi că este vorba de mare şi de cai şi de ape. Când colo, marea-i toată lumea, caii sunt apostolii, care au alergat să predice în toată lumea cuvântul lui Dumnezeu, apele multe sunt toate popoarele păgâne, care au fost tulburate de predicarea Evangheliei şi de dărâmarea capiştilor idolesti. Iată cum se citeşte în Sfânta Scriptura şi cum înţelegem noi.

Nu poate un copil mic să ştie cele preaînalte. Aşa şi omul care-i simplu, de la tara. Te duci şi-i araţi acolo: „Nu te închina la icoane, că este chip cioplit”. Dar ce legătura are idolul cu sfintele icoane? La porunca a doua în Decalog zice: Să nu-ţi faci ţie chip cioplit, nici asemănarea vreunui lucru din câte sunt în cer sus, pe pământ, jos, în apa şi sub pământ. Să nu te închini lor, nici să le slujeşti.

Aici de idoli vorbeşte. Porunca a doua. Dar da câteva file mai înainte la Facere şi la Ieşire, şi-ţi spune acolo: Şi a

spus Dumnezeu lui Moise, să facă cortul mărturiei cioplit din lemn de salcam; şi să facă sicriul Legii Domnului, îmbrăcat cu aur şi doi heruvimi de aur deasupra lui, şi să se facă perdeaua care sta înaintea sfintelor, de în mohorat răsucit, cu heruvimi cusuti şi cutare.

Uite, acolo în Decalog spune Dumnezeu să nu faci chip cioplit şi dincoace spune să faci chip cioplit: Vei face doi heruvimi de măslin, de şase coti înălţime şi vei face chipuri de heruvimi. Icoane, nu?

Iată Dumnezeu acolo se pare ca spune să nu faci icoane, dincoace spune să faci icoane. Şi un sectar te duce pe tine, care nu ştii, şi-ţi arata numai acolo, dar dincoace nu-ţi arata. Şi tot Dumnezeu a spus să facă icoane. Nu-i prost sectarul să-ţi arate şi arma care-i împotriva lui.

De aceea vă spun să vă ţineţi de preot şi de Biserica! Sfântul şi dumnezeiescul Părinte Efrem Şirul spune aşa: „Dacă citim noi în Sfânta Scriptura şi ajungem la un loc unde nu înţelegem, să nu o luam după mintea noastră şi zicem ca aici este un loc răzvrătit sau nedrept. Să-i spui dracului acestuia, al iscodirii, care duce la erezie şi la sectarism: Ia asculta, diavole! Ce-mi spui tu mie ca ale un Sfânta Scriptura este ceva nedrept? Eu am auzit pe Duhul Sfânt, Care spune aşa: Credincios este Domnul intru toate cuvintele Sale, şi cuvios intru toate lucrurile sale. Deci clar! Ca Dumnezeu este credincios intru cuvintele Sale. Dacă îţi mai pune la îndoiala cutare lucru din Scriptura, zi către demonul acesta: „Ia asculta, diavole – să-i spui în gând –, eu am auzit pe Duhul Sfânt, zicând aşa: Cuvintele Domnului, cuvinte curate, argint cu foc lămurit, şi ispitit şi curăţit de şapte ori. Ai auzit cuvintele Domnului? Sunt cuvinte curate; argint cu foc lămurit şi ispitit de şapte ori. Deci clar! Deci asta am vrut să vă spun, pentru ca aveţi sectari. Să nu vă luaţi după ei. Aveţi pastori; aveţi biserica voastră istorica de sute de ani acolo. Biserica noastra-i de două mii de ani, iar sectele astea ştii cum au apărut? Ca ciupercile după ploaie; ca neghine prin grau. Nişte buruieni crescute la umbra Bisericii.

Aceştia sunt cei de care spune Mântuitorul în

Evanghelie: În vremea de apoi mulţi proroci mincinoşi se vor arăta şi pe mulţi vor înşela. Sectarii schimba adevărul Scripturii şi sucesc înţelesul Scripturii după capul lor, se ratacesc şi ei şi ratacesc şi pe cei care îi asculta.

Deci, acesta mi-a fost scopul cuvântului de astăzi, să nu daţi crezarii cuvintele sectarilor, cum zice şi Sfântul Ioan Evanghelistul: Fiilor, nu daţi crezare oricărui duh. Cercati, ca nu toate duhurile sunt de la Dumnezeu. Cine te învaţă să nu te închini la sfintele icoane sau să nu asculţi de preoţi sau să nu mergi la biserica sau să nu faci Sfânta Cruce sau să nu te închini la Sfintele Moaşte sau să nu ţii Duminica, sau altceva rău, de te învaţă, fugi de el ca acela-i pecetluit de Antihrist.

Şi-i va pune Antihrist pecetea pe mâna dreapta şi pe frunte. Ştiţi voi ce-i aceea? Sfântul Andrei al Cezareei, la talcuirea Apocalipsei zice: „Îi va intra în minte minciuna şi înşelăciunea, ca aici în minte este partea raţionala a omului”. Şi mana dreapta este pecetluita când vei vedea ca omul nu o mai ridica în sus să facă Sfânta Cruce. El nevăzut este pecetluit deja de Antihrist. Fugi de acela: „Ia fa cruce! Nu faci? Eşti pecetluit de Antihrist! Fug de tine că ţi-a pus pecetea pe mâna dreapta şi pe fruntea ta”.

Când vei vedea ca omul nu mai ridica mana la frunte să facă cruce, el are pecetea deja. Doar pecetea nu-i aşa cum credem noi, 666, în cifre. Prostii! Pecetea este de trei ori asemănătoare cu diavolul: pofta fără minte, închipuire pripita şi manie fără judecata, pe care le au toate sectele şi toţi acei care nu se închina Sfintei Cruci şi Maicii Domnului.

Nu înţelege oricine Sfânta Scriptura, fără numai acei care au învăţat teologie şi care au viaţa curata în Hristos, darul desluşirii duhurilor şi Duhul Sfânt, în acelaşi duh în care ˚s-a scris Scriptura.

VORBIREA LUI DUMNEZEU CU NOI

Ia să-mi spuneţi mie, unde eraţi acum 100 de ani? Dar peste 100 de ani, unde o să fiţi? Ia spuneţi-mi, unde? Trupul merge în pământ, de unde a fost luat, dar sufletul unde merge? Aţi auzit ce spune Mântuitorul în Evanghelie?

Voi nu ştiţi de unde veniţi şi unde mergeţi. Eu ştiu de unde vin. Vin de la Tatăl şi merg la Tatăl. Noi pe pământ suntem într-o trecere, într-o vizită foarte, foarte scurta, mama.

Vezi? A trăit Adam 930 de ani, şi la moartea lui a venit Arhanghelul Mihail din cer, unul din cele şapte duhuri; şi l-a întrebat, când se muncea cu moartea: „Adame, Adame, cum ţi ˇs-a părut viaţa? „Aşa, Doamne, cum as intra pe o uşă şi as ieşi pe cealaltă”. După 930 de ani! Dar la noi ce-i viaţa? Nu auziţi ce suntem noi? Şi cine poate să ne spuan noua mai adevărat şi mai sfant şi mai vrednic de încredere, ca Cel ce ne-a făcut? auzi ce spune Duhul Sfânt, Care a zidit toate cele văzute şi nevăzute: Omul ca iarba, zilele lui ca floarea câmpului, aşa vor înflori.

Vezi o fetiţă mica, o floricică, un băieţel. A crescut mai mare, o floare mai mare. ˇS-a căsătorit, începe a se veşteji încet, încet. Gata, apare un par cărunt. Acesta este semn de plecare. Toamna vieţii. când ţi-a a părut parul cărunt îi gata, toamna vine. Vine moartea şi plecam la veşnicie!

Dar câţi mor înainte de a îmbătrâni? Dacă moartea ar veni să ne ia numai de la 80 de ani înainte, atunci poţi zice: „Stai, mai, mai este de treabă!” Dar vezi ca Mântuitorul ne-a înarmat cu o arma pentru toate veacurile, când a zis aşa: Privegheaţi şi vă rugaţi, ca nu ştiţi ziua şi ceasul intru care Fiul Omului va veni! Nu ştim când plecam. Ca altul pleacă copil, altul tânăr, altul mai bătrân. La unul se întâmpla moartea într-un accident, la altul dintr-un cutremur, sau vine un junghi peste noapte şi gata. Numai Cel de Sus ştie toate! De aceea totdeauna trebuie să fim pregătiţi.

Hristos a spus: Vremile şi anii le-a pus Tatăl intru a Sa stăpânire. Nimeni nu poate porunci să fie soare sau vânt sau ploaie sau furtuna sau viscol. Tatăl! În mâna Lui sunt toate. Şi la voia Lui. Vorbeşte cu noi. Aţi văzut ce spune Mântuitorul în Sfânta Evanghelie? Când predica Mântuitorul în Palestina, ˇs-a prăbuşit un turn în Siloam. Siloamul este un mic lac în marginea Ierusalimului. ˇS-a

prăbuşit un turn mare şi a omorât odată 18 oameni. Şi ei i-au spus: „Uite, Doamne, ce ˇs-a întâmplat!” Mântuitorul le-a zis: Ce credeţi voi? Aceia peste care a căzut turnul în Siloam, sunt cei mai păcătoşi oameni din lume? NNu!

Dar zic vouă: de nu vă veţi pocai, toţi aşa veţi pieri. Pilda pentru noi.

Au venit din Banat vreo trei familii. Au fost 30 de cutremure până acum în Banat. Se cutremura, se cutremura şi sta; numai ce vezi la trei zile alt cutremur. Toate vorbesc cu noi. Toate. Ca Dumnezeu aşa vorbeşte cu noi. Este prea mare să vorbească altfel. Arata ca în mâna Lui sunt şi cutremurele şi toate. Nu zice în Psaltire? Cel ce asculta spre pământ, şi-l face pe el de se cutremura. Cel ce se atinge de munţi, şi fumega.

Să vă păzească Preasfânta Treime şi Maica Domnului pe toţi şi pe toţi să vă ducă Bunul Dumnezeu la Rai! Pe voi, pe neamurile voastre, pe copilaşii voştri. Şi tare aş dori să ne întâlnim la Rai, dacă o fi mila Domnului!

Păziţi-vă, mama! Privegheaţi şi vă rugaţi, ca nu ştim ziua nici ceasul! Ai văzut ce spune Duhul Sfânt despre om: Omul deşertăciunii ˇs-a asemănat, zilele lui ca umbra trec. Şi în altă parte: Zilele mele ca umbra ˇs-au plecat, şi eu ca iarba m-am uscat. Ca ˇs-au stins ca fumul zilele mele. Şi Apostolul Iacob zice: Ca un abur ˇs-a stins viaţa mea.

Dumnezeu ne-a dat viaţa, dar ˇs-o întrebuinţam bine, ca de la viaţa asta să mergem la viaţa cea veşnica şi să ne bucurăm în vecii vecilor. Nu, Doamne fereşte, să ne luăm după deşertăciunile lumii acesteia şi să cadă cineva în iad! Amintiţi-vă de călugărul Andrei, care a stat un ceas în iad şi i ˇs-a părut 300 de ani.

Dar ce vă spun, mama? Nu vedeţi ca nu putem rabda o împunsatura de ac, o scânteie? Vai de mine şi de mine. Dar acolo! Dacă ar fi chinurile pe o mie de ani. Dar nu, ci în veacul veacului. Să aveţi mare frica de Dumnezeu.

Să ne întrebam totdeauna: „Oare ce vorbesc eu Îi place lui Dumnezeu? Oare ce vreau eu să fac acum, Îi place lui Dumnezeu? Oare ce gândesc eu acum Îi place lui Dumnezeu?” Conştiinţa îţi spune: „Da „sau „Nu”.

Să fiţi mărturisiti curat în fiecare post. În postul mare de două ori, la începutul postului şi la sfârşit. Şi în postul Crăciunului tot aşa. Sfântul Ioan Gura de Aur auzi ce spune: „De este cu puţinta, o creştine, în fiecare ceas să te spovedeşti”. Pentru ca în fiecare minut şi în fiecare clipa greşim lui Dumnezeu.

DIFERITE SFATURI

Cât aţi cheltuit cu trenul, cât aţi cheltuit cu autobuzul, cât aţi venit pe jos, îngerul Domnului v-a numărat paşii, i-a cântărit şi i-a măsurat, ca aceşti paşi nu i-aţi făcut către crasma şi către nunti cu lautari, ci către sfintele mănăstiri, ca să vedeţi o slujbă frumoasă, să auziţi un cuvânt şi să vă spoviediţi, mama.

Iată ce este. Când ˇs-a trezit copilaşul tău, eşti mama şi tata, ia şi învaţă-l să facă Sfânta Cruce dreapta, învaţă-l Tatăl nostru. Pe urma învaţă-l crezul, Simbolul nostru de credinţa niceo-constantinopolitan, de la anul 325. Dreapta credinţa este pecetluita de primele două Sinoade ecumenice, unde a fost Sfântul Grigorie Bogoslovul. Şi Crezul ortodox este aprobat de toate Sinoadele ecumenice, până în zilele noastre. Noi am avut o singură credinţa în Europa până în 1054. Până atunci n-au existat catolici sau protestanţi. Ortodocşi eram toţi în toată lumea. Acum catolicii au cedat în favoarea noastră vreo 13 puncte, să se apropie de noi. Mai sunt zece. Şi din cele 10 cel mai greu este Filioque. Este o chesţiune dogmatica. Ei spun ca Duhul Sfânt purcede şi de la Tatăl şi de la Fiul, ceea ce este foarte greu. Atunci faci Treimea pătrime. Sfântul Ioan Evanghelistul spune clar însă ca Duhul Sfânt purcede de la Tatăl şi este trimis în lume prin Fiul.

Catolicii ar vrea să se unească cu noi, ca vad greşeala care a fost; ca de când ˇs-au despărţit de noi, ˇs-au făcut atâtea erezii. Mai ales de la protestanţi, ca protestantii ˇs-au rupt de catolici la 1516, cu Martin Luther, cu Calvin, cu Hus, cu Zwingli şi cu ceilalţi reformatori din secolul XVI.

Deci, dacă vreţi să fiţi adevăraţi fii ai Bisericii Ortodoxe, nu primiţi să staţi de vorba cu sectarii, nu

primiţi cărţi de la ei. Ca aceşti creştini lepădati de Biserica şi hulitori de Dumnezeu, care vin din Apus, vor să ne strice şi credinţa şi neamul şi unitatea noastră nationala. Să ţineţi minte! Suntem fii ai ţării româneşti şi fii adevăraţi ai Bisericii Ortodoxe! Nu avem nimic cu antihristii aceia care sunt împotriva Sfintei Cruci, împotriva Sfintelor Icoane. Apoi, acum la sfârşitul lumii o să apară hristoşi mincinoşi şi proroci mincinoşi să înşele lumea. Slugile lui Antihrist.

ROLUL CELOR PATRUZECI DE SFINTE LITURGHII

Trebuie să ştiţi ca din toate slujbele care se fac la biserică, cea mai folositoare şi mai puternică este Sfânta Liturghie. Sfânta Liturghie este jertfa şi răscumpărarea lumii întregi. Am să vă zic istoria celor 40 de Sfinte Liturghii. În fiecare zi pe Sfânta Masa, unde se face Liturghia, Se jertfeste Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Cum spune preotul slujitor: „Se jertfeste Mântuitorul lumii, Cel ce ridica păcatele lumii”. O picătură din Sângele lui Iisus Hristos curata toate păcatele lumii. Şi de aceea cele dintâi slujbe care se pun şi pentru vii şi pentru morţi sunt Sfintele Liturghii. Al doilea vin panacizile pentru morţi, psaltirea, acatistele, vamile, ctitoriile.

Dar liturghiile nu se pot pune pentru oricine. Uite cum este! Oamenii care înjura de lucruri sfinte, nu-i poţi pune la Sfânta Liturghie. Este păcat. Oamenii care trăiesc necununaţi nu-i poţi pune la Sfânta Liturghie că este mare păcat. Cei ce au trecut la sectari nu-i poţi pune la Sfânta Liturghie, ca ˇs-au lepădat de botez şi de Biserică. Cei ce au refuzat Sfintele Taine la moarte, nu-i poţi pune la Sfânta Liturghie. Cei ce au murit necununaţi, nu ˇs-au cununat nici la moarte, la fel nu-i poţi pune. Şi aceia care au fost în căsătorie cu rudenii prea de aproape; începând cu gradul cinci în jos. Aceia se pot pune la slujbe, la Psaltire; iar la Liturghie nici într-un caz.

Apoi voi vedeţi ca noi scoatem particele în fiecare dimineaţa la Sfânta Proscomidie, pentru toate miile de pomelnice care-s acolo. La noi în altar sunt 15 – 20 de părinţi la pomenit dimineaţa. Ei se duc la preotul ce face Sfânta Proscomidie şi zic: „Părinte, blagosloveste să

pomenesc viii şi morţii”. Iar preotul scoate două particele cu sfânta copie, zicând aşa: „Primeşte, Doamne, jertfa aceasta pentru mila, viaţa, pacea, sănătatea, iertarea păcatelor a robului lui Dumnezeu – arhimandritul cutare, sau preotul cutare, sau diaconul cutare şi toţi care de el se vor pomeni, vii şi morţi”. Atunci preotul slujitor pune o particica la vii şi la morţi pe Sfântul Disc, pentru fiecare preot şi călugăr care pomeneşte.

O particica pusă în potir este ca o rază de soare; poţi să pomeneşti un milion de suflete. Dar acele particele reprezintă fata sufletului pomenit la Sfânta Liturghie. Mare greşeala fac preoţii care dau particele acasă la oameni. Mare păcat fac! Nu-i voie. Să vii să-mi aratai unde scrie să dai particica acasă. Dacă îi dai particica omului acasă, l-ai lipsit pe el de Liturghia din ziua aceea; nu mai are parte. Particelele se scot la Sfânta Proscomidie, din prescura a patra pentru vii şi din prescura a cincea pentru morţi şi morţi grabnic. Ele rămân pe Sfântul Disc, ca dimineaţa sunt numai blagoslovite, nu-s încă sfinţite.

Iar la Sfânta Epicleza, la invocarea Sfântului Duh, când preotul ridica mâinile în sus şi face trei metanii până la pământ şi cheamă pe Sfântul Duh, zicând: „Doamne, Cela ce pe Preasfântul Tău Duh L-ai trimis în ceasul al treilea Apostolilor Tai, pe Acela, Bunule, nu-L lua de la noi, ci ne înnoieşte pe noi care ne rugam Ţie”. Apoi face o metanie cu fruntea până la pământ şi iar ridica mâinile şi cheamă pe Preasfântul Duh, de trei ori. Şi când termina aceasta chemare a Sfântului Duh, el arata dumnezeiescul Agnet şi Sfântul Potir şi zice: „Şi fă, Doamne, pâinea aceasta, cinstit şi preacurat Trupul Hristosului tău. Amin. Iar ce este în acest Sfant Potir, preascump Sângele Hritosului Tău. Amin”. Şi binecuvântându-le, zice: „Prefăcându-le pe ele cu Duhul Tău cel Sfânt. Amin. Amin. Amin! „Apoi preotul sta în genunchi şi se roagă împreună cu tot poporul, pentru toată lumea.

Aceasta este inima Sfintei Liturghii, căci acum se coboară Duhul Sfânt peste Sfintele Daruri, care se prefac în Trupul şi Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Iar

particelele ce se scot pentru vii şi pentru morţi nu se prefac în Trupul şi Sângele Domnului, ci se pun la urma în Sfântul Potir şi se sfinţesc când se ating de Preacuratele taine. Atunci preotul zice: „Spala, Doamne, păcatele celor ce ˇs-au pomenit aici, cu cinstit Sângele tău, pentru rugăciunile Sfinţilor Tai. Amin”.

În clipa aceea, când aceste miride sau particele, se adapa cu dumnezeiescul Sânge, în acea clipă noi toţi, vii şi adormiti, ne împărtăşim euharistic, gânditor cu Iisus Hristos. Şi măcar de-ar fi sufletul cuiva în iad, sau în cer, de-ar fi la marginea lumii sau oriunde, Dumnezeu este de fata şi se împărtăşesc toţi cei pomeniti la Sfânta Liturghie şi sunt în comuniune cu Iisus Hristos. Iar dacă preotul îţi da particica, nesfinţita, dimineaţa, să n-o luaţi, de o mie de ori este mai bine să iei anafora, ca anafora este sfinţita în cadrul Sfintei Liturghii, dar particelele nesfinţite nu se dau acasă, Doamne fereşte!

Deci în clipa în care particelele tale ˇs-au adăpat în Sfântul Potir, în clipa aceea tu te-ai împărtăşit cu Iisus Hristos şi cu toată Sfânta Treime. Acesta este rolul sfintelor particele la Sfânta Liturghie. Iată de ce trebuie să veniţi cât mai regulat la biserică. Dar vă rog, când puneţi pomelnic la Sfânta Liturghie, dacă ştiţi ca unii trăiesc necununaţi, dacac ˇs-au luat neamuri de aproape, dacă, Doamne fereşte, cineva este sectar, dacă huleste pe Dumnezeu sau înjura, nu-l puneţi la slujbe, că-i faceţi mare rău. Noi vrem să-l unim cu Iisus Hristos şi el îl înjura? Al cui glas asculta Dumnezeu? Ia gândiţi-vă!

Când vă treziţi din somn, dimineaţa, să faceţi întâi şi întâi sfânta rugăciune, adică fa trei închinăciuni şi zi de trei ori „Slava Ţie, Dumnezeul nostru, slava Ţie!” Da cu apa pe fata să fugă somnul şi treci în faţa Sfintelor Icoane. Apoi fa de trei ori Sfânta Cruce dreapta, unind cele trei degete, care închipuiesc Sfânta Treime – Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt –, iar celelalte două degete închipuiesc dumnezeirea şi omenirea lui Hristos, adică cele două firi. Şi pune întâi mana la frunte: „În numele Tatălui”; la pântece: „al Fiului”; la umărul drept: „al Duhului Sfant „şi

pe umărul stâng, zicând: „Amin”.

Aceasta este crucea dogmatica, după rânduiala canonica a Bisericii şi după canonul 92 al Sfântului Vasile cel Mare. Să nu faceţi crucea strâmba sau din fuga, ca rade dracul de se prăpădeşte; îl băgaţi în spital de atâta ras. Cine te-a învăţat să-ţi baţi joc de Sfânta Cruce? Cine îţi leagă ţie mana sa nu duci mana dogmatic? Crucea lui Hristos a avut 13,5 metri înălţime şi 3,80 metri lăţime.

Drept să faci crucea. Dacă nu, nu eşti ortodox că îţi baţi joc de Sfânta Cruce şi rade dracul de tine când baţi cobza aşa. Fa crucea dreapta şi când treci pe lângă o biserică; să nu-ţi fie ruşine să faci Sfânta Cruce dreapta! Acolo este de fata Truoul şi Sângele Domnului, permanent pe Sfânta masa. Acolo Hristos este viu în Sfântul Altar. În toate bisericile ortodoxe, Preacuratele taine stau pe Sfânta Masa. Dacă nu te închini la biserică, nu te închini la Hristos! Să va văd în Rai pe toţi! Doamne fereşte, unul să nu rămână la munci, toţi să vă bucuraţi în grădinile Raiului! Toţi. Dacă aş avea un sac mare, să vă pun într-un sac şi să vă pot da drumul în grădinile raiului! Ştiţi voi cât este de frumos acolo? auzi ce zice Sfântul Apostol Pavel: Ceea ce ochiul nu a văzut şi urechea n-a auzit şi la inima omului nu ˇs-a suit!

Aceasta a pregătit Dumnezeu celor ce se tem de El şi L iubesc pe El.

STILUL VECHI ŞI NOU

— Părinte, de ce a fost nevoie să se schimbe calendarul vechi, numit şi calendarul Iulian?

— Calendarul vechi nu ˇs-a schimbat, ci ˇs-a îndreptat, căci avea mare nevoie de îndreptare. Acest calendar a fost întocmit de filosoful pagan Iulian Sosigene din Alexandria în anul 44, înainte de venirea Domnului, din porunca împăratului Romei, Iulius Cezar. Acest calendar a fost întocmit şi aşezat la acea vreme potrivit cu izomeria (echinoctiu), care era la data de 24 martie şi 24 septembrie. Dar după întocmirea acestui calendar, astronomii cei vechi au observat ca acest calendar rămânea în urmă, fata de calendarul ceresc, la 300 de ani

cu o zi şi cu o noapte.

Deci se vede clar, căci creştinii, încă de pe vremea Sfinţilor Apostoli nu se mai ţineau de echinoctiul calendarului iulian (cel vechi), care, după cum am văzut, rămânea în urmă. Aşa ca Sfinţii Părinţi de la Niceea fac prima îndreptare a adendarului iulian – după cum şi Sfinţii Apostoli mai înainte de ei au făcut-o – şi echinoctiul cel de la 24,23 şi 22 martie, găsindu-l în urmă cu trei zile pana la venirea lor, îl fixează la 21 martie unde era atunci.

— Dar eu am auzit pe cei cu stilul vechi spunând despre calendarul nostru îndreptat că este catolic, ca cel gregorian, îndreptat de Papa Grigorie al XIII-lea la anul 1582.

— Nu este aşa, iubite frate. Să ştii ca rămânerea în urma a calendarului era cunoscuta în Biserica noastră cu sute de ani înainte. Acest lucru se arata în mărturia arhim. Nichifor, care, la sfârşitul Ceaslovului tipărit în anul 1816, arata ca din cauza greşelilor calendarului şi pascaliei vechi suntem cu 13 zile în urmă.

— Părinte, dar cum a fost îndreptarea calendarului în Biserica noastră, căci stiliştii zic ca patriarhul Miron Cristea a uitat de rânduiala veche şi a stricat calendarul nostru cel sfânt?

— Nu patriarhul Miron Cristea a îndreptat calendarul, ci Biserica noastră dreptmaritoare de Răsărit, în frunte cu patriarhul ecumenic de la Constantinopol şi cu toţi patriarhii Bisericilor Ortodoxe care au fost acolo de fata, sau au trimis delegaţi şi împuterniciţi pentru a semna în locul lor.

— Dra când ˇs-a făcut aceasta îndreptare?

— În anul 1923 ˇs-au adunat la Constantinopol într-un sinod, reprezentanţi ai tuturor Bisericilor Ortodoxe. Acolo, cercetand cu frica lui Dumnezeu şi cu amănunţime chesţiunea calendarului Iulian şi văzând ca prin îndreptarea lui nu se aduce nicio ştirbire dogmelor, canoanelor Bisericii şi rânduielilor Sfinţilor Părinţi şi ca prin rămânerea în urma a calendarului de la 21 la 8 martie, se calca rânduiala stabilita de Sfântul şi Marele

Sinod ecumenic de la Niceea, au hotărât cu toţii să îndrepte calendarul Iulian şi să aducă echinoctiul de la 8 martie la 21 martie cum este acum.

Hotărârea a fost primită de toate Bisericile Ortodoxe, care au luat parte la sinod, prin mitropoliţi, episcopi şi delegatii lor, urmând ca fiecare Biserica sa facă îndreptarea calendarului când va găsi vremea potrivita. Astfel, în anul 1924, la 10 martie, a îndreptat calendarul Patriarhia ecumenica de Constantinopol şi Biserica Greciei. Apoi, pe rând, Patriarhia Alexandriei, Patriarhia Antiohiei şi în anul 1924, în octombrie, a îndreptat calendarul şi Biserica noastră Ortodoxă Romană, socotind ziua de 1 octombrie drept 14 octombrie, sarind peste cele 13 zile cu care rămăsese în urma calendarul Iulian. Iar Sfintele Pasti le serbăm odată cu creştinii care tin stilul vechi din celelalte tari, pentru unitatea şi pacea Bisericilor noastre surori, care încă nu au îndreptat calendarul, precum Biserica Rusa, Biserica Ierusalimului, s.a. ˇCăci aşa ˇs-a făcut înţelegerea la Moscova, în anul 1948, la Sinodul Panortodox, unde au fost de fata aproape toate Bisericile Ortodoxe, prin reprezentanţii lor.

— Dar stiliştii zic ca noi am desfiinţat postul Sfinţilor Apostoli.

— Postul Sfinţilor Apostoli nu este desfiinţat, ci ţinut sub iconomia Bisericii Ortodoxe.

— Dar cum se procedează atunci când postul Sfinţilor Apostoli lipseşte?

— Atunci rămâne la hotărârea Sfântului Sinod şi cate zile rânduieşte Sfântul Sinod atâtea zile postim.

— Bine, dar cei cu stil vechi zic că ţin cu Ierusalimul şi cu Sfântul Munte Athos.

— Dacă tin cu Ierusalimul şi cu Sfântul Munte Athos, de ce Ierusalimul nu-i primeşte nici la slujba şi nici la împărtăşire? Când am fost la Ierusalim şi am intrat în audienta la Prea Fericitul Patriarh Benedict, prima întrebare pe care ne-a pus-o a fost: „Nu este vreun stilist printre voi?”, căci nici în audienta nu voia să-l primească. Apoi, dacă zic că ţin ca la Ierusalim, de ce nu fac ceea ce

fac cei din Ierusalim, unde se ţine stilul vechi? Căci atât Patriarhia cât şi mitropoliţii, episcopii, preoţii şi diaconii de la Sfântul Mormânt slujesc şi se împărtăşesc cu toţi creştinii care vin din toate ţările unde se ţine stilul nou (calendarul îndreptat). Dacă zic că ţin cu cei de la Sfântul Munte, de ce nu fac şi ei ca cei de la Sfântul Munte; adică să fie supuşi Bisericii şi Sfântului Sinod şi ţării din care fac parte şi să slujească cu preoţii şi episcopii ce tin stilul nou, aşa cum fac staretii, preoţii şi monahii din Sfântul Munte Athos?

Dacă stiliştii zic că ţin cu Ierusalimul, de ce n-au venit să slujească cu Patriarhul Diodor al Ierusalimului, în anul 1982, la hramul Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava? De ce Biserica Ortodoxă din Ierusalim nu-i recunoaşte, aşa cum nu-i recunoaşte nici Patriarhia Ecumenica din Constantinopol? Căci Patriarhul Diodor al Ierusalimului, a zis la hramul Sfântului Ioan: „Noi nu recunoaştem în România alta Biserica în afară de Biserica Ortodoxă Romană. Noi, la Ierusalim, ţinem calendarul Iulian cel neîndreptat, dar acest lucru nu este o pricina de despărţire între noi şi celelalte Biserici Ortodoxe surori şi nici nu facem din calendar o dogma de credinţa”. Dacă stiliştii zic că ţin cu Sfântul Munte, de ce, în anul 1993, când au venit părinţi din Grecia cu lemnul Sfintei Cruci a Mântuitorului prin România, n-au mers şi ei la Slatioara? De ce, în anul 1995, când ˇs-au întrunit toţi Patriarhii la noi în România, n-au pomenit nimic de cei care tin stilul vechi?

— Părinte, care sunt abaterile canonice ale stiliştilor?

— Stiliştii au şi grave abateri canonice. Iată care sunt cele mai grave:

1. Nu asculta de hotărârea Patriarhiei Ecumenice din Constantinopol, din anul 1923, care a hotărât îndreptarea calendarului celui vechi.

2. Nu asculta nici de Patriarhia Ierusalimului.

3. Nu asculta de Sinodul Bisericii Ortodoxe Române şi de hotărârea intai-statatorilor tuturor Bisericilor Ortodoxe, care ˇs-au adunat la Moscova în anul 1948.

4. Episcopii şi preoţii lor, precum şi creştinii conduşi

de ei, se departează de la slujirea şi împărtăşirea cu preoţii şi ierarhii noştri, din ura, mândrie, răzvrătire şi neascultare, căzând prin aceasta sub osânda canoanelor 12,13,14 şi 15 ale Sinoadelor 1 şi 2 din Constantinopol; 31 al Sfinţilor Apostoli; 18 al Sinodului al IV-lea Ecumenic; 31 şi 34 ale Sinodului al VI-lea Ecumenic; 5 al Sinoadelor din Antiohia şi altele.

5. Botează şi cununa a doua oară, săvârşind o mare erezie şi greşeala dogmatica.

6. Au rupt legătura duhovnicească cu ierarhia canonica a Bisericii Ortodoxe Române.

7. Hulesc şi defăima patriarhii, episcopii şi preoţii Bisericii care tin stilul nou, numindu-i „catolici", „lipsiţi de har", „eretici", etc.

8. Au făcut mănăstiri fără aprobarea Sfântului Sinod.

9. Preoţii stilişti se duc prin sate străine şi fac slujbe pe ascuns, fără să ţină seama de aprobarea episcopului locului şi a parohului din acele parohii. Şi acestea sunt câteva din greşelile şi abaterile canonice ale celor ce tin stilul vechi în ţara noastră.

— Stiliştii sunt consideraţi eretici?

— Nu. Sunt schismatici, adică dezbinati de Biserica Ortodoxă, căci au călcat legile bisericeşti administrative, organizându-şi mănăstiri şi biserici deosebite, fără aprobarea Sfântului Sinod. Iar dacă îndrăznesc să boteze a doua oară, atunci se fac eretici, potrivit cu canonul 47 Apostolic şi alte canoane. Calendarul este un ceas. A fost schimbat de cinci ori până acum, şi când va fi nevoie iar o să-l schimbe.

Calendarul este un ceas al vremii şi tu dacă ai calendar cu un ceas în urma sau două, de-acum al tău este bun, ca a rămas în urma? Sau pentru calendar să ne sfădim, să ne dezbinam, să ne uram că nu mai suntem ortodocşi? Ai auzit vreodată zicând: „Sfinte mucenice calendare, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi?" Ai auzit nebunii de acestea? Calendarul dacă ar fi sfant, ar trebui să ne închinăm la calendar! Ori calendarul este dogma? Toate dogmele sunt sintetizate în Crez.

Ai auzit vreodată: „Cred într-unul calendar?” Ai auzit nebunii din acestea? Calendarul, nu-i dogma, nu-i sfant! Este un ceas al vremii. De ce te închini la el şi din cauza lui nu te supui Bisericii şi te apuci să faci de capul tău hirotonii şi să botezi din nou? Ţine-te de Biserica! Toate sectele care ˇs-au rupt de Biserica, ˇs-au rupt din neascultare şi mândrie de la trupul lui Hristos.

Vezi la Efeseni ce spune la capitolul 1,21 – 22: Biserica este trupul lui Hristos. Vezi şi la galateni 18 – 19: Cap al Bisericii este Hristos. Şi la Coloseni ai văzut ce-i Biserica? Cine ˇs-a rupt de Biserica, ori sectar ori stilist, orice ar fi, ˇs-a rupt de Trupul lui Hristos şi nu are mântuire în veacul veacului! Aşa sa ştiţi. Nu ne închinam la calendar niciodată.

Şi aceşti stilişti care sunt nesupusi Bisericii pana în ziua de azi, rămân o fracţiune eretica care nu se va îndrepta, ca zice aşa: de la tot păcatul se întoarce omul uşor, dar de la eres, foarte greu! Şi aceasta pentru că se întuneca partea raţionala a sufletului. Degeaba îi spun eu ca aici este alb, ca el vede negru. Şi atunci foarte greu se întoarce, aşa rămâne. Şi aşa rămân şi sectele şi celelalte.

DESPRE „OASTEA DOMNULUI”.

— Părinte Cleopa, va mai întreb ceva: Sunt unii din „Oastea Domnului „care cer credincioşilor să facă legământ cu Iisus. Ce este acest legământ?

— Tu spune-i: „Eu sunt în oastea Domnului de când m-am botezat şi eram cât o păpuşa. De atunci am făcut legământ cu Iisus şi m-am lepădat de satana şi de toate lucrurile lui şi m-am făcut ostaş al lui Iisus Hristos!”. Şi dacă nu crede, ada-i Molitfelnicul şi arata-i unde spune: „Iată te-ai făcut ostaşul lui Iisus Hristos”. Şi eu sunt un ostaş de când m-a născut mama, de când m-am botezat şi am legământ cu Hristos ca voi face voia lui. Nu-mi mai trebuie legământul tău.

Oastea Domnului a fost aprobata de Biserica odată cu organizaţia de binefacere a femeilor din Bucureşti, în anul 1923. Mergeau la spitale, îngrijeau bolnavii, duceau ajutor la cei bolnavi, foarte mulţi creştini părăseau imoralităţile.

Şi alta asociaţie era în Ardeal, asociaţia Sfântului Gheorghe, care în numele Sfântului Gheorghe lupta împotriva catolicilor, a protestanţilor şi a uniţilor. Acestea trei au mers cât au fost conduse de mitropolitul Nicolae Balan. Cât timp au avut conducători buni, ea a adus mare folos Bisericii. După aceea ˝s-au făcut pepiniera pentru sectari. Se adunau prin case şi cantau cantari făcute de ei. Ca şi sectarii, nu mai mergeau la biserică, nu ascultau de preot. Sfântul Apostol Pavel arata ca ostaşii lui Iisus Hristos, dacă vor să se incununeze, trebuie să se lupte după lege (ÎI Tim. 2,5), iar dacă sunt ostaşi numai cu numele şi au părăsit practica tradiţionala a Bisericii lui Hristos, apoi unii ca aceştia nu mai sunt ostaşi ai lui Hristos, ci dezertori şi oameni nelămuriţi în credinţa, care, în loc de folos, aduc pagube Bisericii.

Anul trecut a venit un preot la mine din judeţul Covasna şi mi-a zis: „Părinte, am avut tot satul în „Oastea Domnului „şi toţi au trecut la penticostali. Am rămas numai cu zece familii ortodoxe”. Iată cum ˝s-au rupt de Biserica şi ˝s-au făcut pepiniera de sectari. Iar ostaşii Domnului adevăraţi, care au rămas în Biserica şi asculta de Biserica şi de preot, care tin cele patru sfinte posturi şi miercurea şi vinerea, care se mărturisesc regulat, se împărtăşesc şi nu fac nimic fără voia Bisericii şi a preoţilor, aceia sunt ostaşi adevăraţi, aceia sunt fii ascultatori ai lui Hristos.

Vedeţi câţi suntem noi aici? Toţi suntem în oastea Domnului! Ştiţi de când suntem în oastea Domnului? De când ne-am botezat. Aţi auzit ce zice preotul la botez? „Fă, Doamne, pruncul acesta, ostaş ales al Tău”. De atunci ne-am făcut fiii lui Dumnezeu după dar şi ostaşi ai lui Iisus Hristos, de când ne-am botezat. Iar Oastea Domnului a fost o asociaţie creştina cu scopul să trezească conştiinţa omului să se lepede de păcate, cum a făgăduit la botez. Ca la botez aşa spune: „Ma lepad de satana şi de toate lucruriel lui”. Şi atunci cei din „Oastea Domnului „au spus: să vă lepădati de beţie, de curvie, de hoţie, de înjurături, de fumat, de toate răutăţile acestea. Sora mea cea mare,

Maria, a murit în „Oastea Domnului”. La fel şi cumnatul meu. O, dacă aş avea eu credinţa ei! La biserica mergea regulat. Atunci le dăduse şi steaguri şi un fel de decoraţii la ostaşii Domnului. Erau trecuţi în Oastea Domnului şi ofiţeri, aveau mulţi preoţi. A pornit foarte bine oastea Domnului. dar când au venit comuniştii, au dezbinat-o tare şi mulţi ˇs-au dus la secte, lepădându-se de Biserică.

Am auzit ca unii din cei ce-şi zic „ostaşi ai Domnului” fac adunări şi predica prin casele oamenilor, fără să ştie preoţii şi fără să rămână în legătura cu ei. Sfintele canoane nu dau voie mireanului şi nici chiar preotului să predice în public, fără porunca episcopului locului.

Iată ce zic sfintele canoane în aceasta privinţa: „Nu se cuvine creştinului mirean a porni cuvânt în public sau a învaţă, însuşindu-şi lui dregatoria bisericească, ci a urma rânduielii celei predate de Domnul şi a deschide auzul la cei ce au luat darul învăţătorescului cuvânt şi a învaţă de la dânşii cele dumnezeieşti”.

Sfântul Apostol Pavel spune corintenilor: Au doara toţi sunt apostoli? Au doara toţi sunt proroci? Au doara toţi sunt talcuitori? Ce te faci pe tine pastor, oaie fiind? Ce te faci cap, picior fiind? Ce te apuci a comanda osti, fiind rânduit între soldaţi? (I Cor. 12,29 – 30). Cum vor propovădui dacă nu sunt trimişi? (Rom. 10,15).

Deci, cel ce predica fără să fi fost trimis de episcopul sau preotul său, acela este pe calea neascultării şi ştim cu toţii ca neascultarea lucrează moarte. Iată, fraţilor, eu v-am învăţat cât am putut din mila lui Dumnezeu, după a mea slaba putere. V-am răspuns la întrebările voastre şi va îndemn cu toată dragostea, cât încă mai sunt în viaţă, să iubiţi biserica, să ascultaţi de preoţii voştri, să nu lipsiţi de la sfintele slujbe, să vă spovediţi regulat, să faceţi milostenie după putere. să vă rugaţi cât mai mult şi să vă iubiţi duhovniceşte unii pe alţii.

Acestea sunt sfaturile mele pe care le dau tuturor celor care vor să se mântuiască şi să dobândească Împărăţia Cerurilor. Dar vă rog şi eu acum să nu ma uitaţi la sfintele voastre rugăciuni, că sunt bătrân şi bolnav şi în

curând trebuie să stau înaintea Domnului nostru Iisus Hristos, să dau răspuns de toate faptele mele, bune sau rele, cate le-am făcut pe acest pământ. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toţi, prin harul Duhului Sfant, ca să moşteniti viaţa cea veşnica intru lumina şi slava Preasfintei Treimi. Amin.

EDITURA EPISCOPIEI ROMANULUI